

БОРБА®

Габровският—Гоколски манастир

е живописно разположен високо сръдъ севернитѣ склонове на Стара планина. Манастирѣтѣ е основанъ от архимандритѣ Йосифѣ, известенъ по-късно въ борбата за църковна автономия като униатски архиепископъ Йосифѣ Гоколски. Въ сръдата на просторния манастирски дворѣ, потъналъ въ цвѣтя и зеленина, день и нощ ромоли вѣлокаменна чешма съ осемъ чччѣра, построена презъ 1868 г. отъ народния майсторѣ Колю Фичето.

Никога не ще забравим!

Пакъ е септември!

Поводъ отново да се върнемъ 59 години назадъ къмъ кървавия 9 септември 1944 г., когато българскитѣ комунисти се възползваха отъ съветската окупация на България и завзеха властта. Поводъ, защото и днесъ убийцитѣ отъ следдевето-септемврийскитѣ дни се движатъ между насъ съ високо вирнати глави отъ чувство-то си за недосегаемостъ, ненаказани за извършенитѣ отъ тѣхъ престѣпления къмъ българския народъ. Поводъ, защото синоветѣ, дъщеритѣ и внуцитѣ имъ по силата на десетоноемврийския сценарий отъ 1989 г. разполагатъ съ реалната икономическа властъ, а оттамъ и съ движещитѣ сили въ политическия животъ.

Ние, а и тѣзи, които идватъ следъ насъ, ще обръщаме все повече погледъ къмъ тѣзи дни и събития презъ есенята на 1944 г. и ще се питаме: това, което архивитѣ разкриватъ, наистина ли се е случило – месеци наредъ повсемѣстенъ тероръ и кръвъ, масови убийства, лишаване на хората отъ най-елементарни граждански права. Съзнанието на нормалния човѣкъ не може да приеме, че дете въ майка е проплаквало, че въ срѣдата на двадесетия вѣкъ комунистическитѣ сатрапи сж “клали народа тѣй, както турци не сж го клали”.

Господи, не имъ прощавай, защото въ демократична България живитѣ се ока-заха мъртви да възмездятъ убийцитѣ и тѣхнитѣ поржчителни. Не ни изкушавайте, социаллицемѣри, днесъ съ овчата си кротостъ. Вълчиятъ ви нравъ е изписанъ на челата ви. Утре вие ще бждете сжщитѣ като бацитѣ и дѣдитѣ си, защото генезисътъ ви е убийствено кърваво червенъ. Не случайно при гледката въ изоставенитѣ отъ васъ партизански бърлоги, кждето пленени войници сж съблѣчени голи, умърт-вени и на гърдитѣ съ ножъ изрѣзана петолъчна звезда, се питатъ: комуниститѣ принадлежатъ ли къмъ човѣшкия родъ или не? На този въпросъ времето отговаря **не!** Това **не** бѣше потвърдено отъ дѣлата ви следъ 9 септември 1944 г., когато съ варварски садизъмъ умъртвихте хиляди български граждани, които имаха единст-вената вина, че... не носеха вашия нравъ. Вашитѣ бащи и дѣди и онѣзи отъ васъ, които по време на тѣзи събития сж били 17-18-годишни и още сж живи и сж взели участие въ тѣхъ, действително сж били прекрасни ученици на даровититѣ си учите-ли. **Ленинъ** – разстрелвай! **Сталинъ** – убивай, защото мъртвитѣ не говорятъ. **Да**, мъртвитѣ не говорятъ, но ние, живитѣ, които сме минали презъ чистилището, наре-чено комунистическа властъ, ще говоримъ, и то не на обикновенъ, а на високъ гласъ и ще питаме: **Защо убихте**

Василка Дидова по пжтя отъ Ботевградъ до София?

Данаилъ Крапчевъ – задържанъ въ килия на стария турски занданъ въ Горна Джумая и тамъ пребить съ тояга?

Стефанъ Симеоновъ – областенъ полицейски началникъ въ Русе?

Владимиръ Попйордановъ – директоръ на прогимназията въ Самоводене?

Игнатъ Алурковъ – търговецъ отъ Самоводене?

Николаъ Цуклевъ – търговецъ отъ Самоводене?

Ангелъ Михайловъ – строителенъ бояджия въ Самоводене?

(Продължава на 3-а корица)

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Панриковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 52, брой 5

Книжка сто четридесетъ и гевета

Септември 2003

Прегъ избори!

По-малко отъ два месеца ни дѣлятъ отъ общинскитѣ избори. Преди тѣхъ действащитѣ органи на общинско ниво ще трѣбва да дадатъ отчетъ предъ избирателитѣ си за свършеното презъ мандатния периодъ, въ изпълнение на предизборнитѣ си обещания, на основание на които сж получили довѣрието имъ. А тѣ, избирателитѣ, съ бюлетината си въ изборния день ще санкциониратъ тѣхния отчетъ и при евентуални положителни резултати, при поискване, ще имъ възложатъ отново управлението на мѣстнитѣ дѣла.

По своята сжщностъ общинскитѣ избори сж личностни (мажоритарни) и не обвързватъ избирателитѣ органи на мѣстно самоуправление съ изпълнение на партийни програми. На тѣхъ се възлага да ръководятъ решаването на мѣстни проблеми, свързани съ нормалния икономически, културенъ, образователенъ, административенъ и инвестиционенъ животъ на населението, предпоставка за гражданскость и комуникационни възможности въ рамкитѣ на общото семейство — държавата.

Тукъ трѣбва веднага да отбележимъ, че властта на мѣстнитѣ органи въ самоуправителнитѣ си функции не е самоцелна, затворена въ административната единица-община, а е свързана и зависима по много показатели отъ централната държавна власт, която въ своята битностъ изпълнява партийна програма. Това означава, че избирателитѣ въ общинскитѣ избори ще бждатъ изправени при гласуването си да отговорятъ на два въпроса съ повишена трудностъ. Отъ една страна, тѣхниятъ избранникъ трѣбва да притежава необходимитѣ качества на администраторъ и ръководителъ, а отъ друга, независимо отъ партийнитѣ си пристрастия да бжде

проводникъ на политиката на централната държавна власт. Тази двупосочностъ на избора предполага широко обсъждане качествата на кандидата за управникъ съ възможното най-пълно включване на населението въ него. Колкото по-масово е включено населението въ тѣзи обсъждания, се предполага, че ще бжде по-масово и участието му въ изборния день, съ бюлетина въ ръка.

Властта най-общо, и в частностъ мѣстната власт на самоуправление, е консумиране на права и задължения, които не се ръководятъ отъ емоции, а отъ интереситѣ на гражданитѣ, съобразени съ изискванията и нуждитѣ на населеното мѣсто като цѣло. Затова преценкитѣ и преоценкитѣ на качествата на кандидата за управникъ на общинскитѣ дѣла трѣбва да се извършватъ всестранно, задълбочено и прецизно, преди да е пусната бюлетината въ избирателната урна.

Освенъ избора на общински управници тѣзи избори иматъ и друго, не по-малко значение, съ поширокъ стратегически обхватъ, отнасящъ се до централната власт. Чрезъ вота си избирателитѣ правятъ равномѣтка за предизборнитѣ обещания при избора на централна власт и изпълнението имъ къмъ деня на избора на мѣстната власт. Колкото барометърътъ отъ вота на общинскитѣ избори показва покачване довѣрието на избирателитѣ къмъ централната власт, измѣрено съ подаденитѣ за нейни кандидати гласове, вечае за управляващитѣ завършване на парламентарния имъ мандатъ, толкова спадането му го поставя подъ въпросителна, която най-често завършва съ предсрочни парламентарни избори.

Въ връзка съ предстоящитѣ мѣстни избори въ

представителството на Българския национален фронт, Инк., в България непржкьснато пристигат писмени запитвания от наши съидейници, съмишленици, симпатизанти и не рѣдко от хора, които сж прочели само програмата ни, отдѣлно от визуалнитѣ и телефоннитѣ запитвания – да гласуват ли, какъ и за кого?

Програмата на Българския национален фронт, Инк. (БНФ, Инк.) е известна и непромѣнена повече отъ 50 години. Тя е анти тоталитарна, противна на лѣва или дѣсна диктатура, демократична, национална по духъ и социална по съдържание. Това ще рече, че последователитѣ и изпълнителитѣ на тази програма сж противници на комунистическия тоталитаренъ строй, че отстояват и се борят за независима, свободна и демократична еднонационална българска държава, въ която социалнитѣ фондове ще се разпредѣлятъ справедливо. Че са за бързо изграждане на функциониращо гражданско общество съ развита пазарна икономика, погребано отъ комуниститѣ по време на тѣхното полувѣковно управление въ България. Че сж за интегрирането на България къмъ политическитѣ и икономически структури на Обединена Европа, като народъ съ минало, настояще и бъдеще, напълно равнопоставенъ на европейскитѣ си партньори.

Въ предстоящитѣ общински избори последователитѣ и изпълнителитѣ на програмата на БНФ нѣма да подкрепятъ кандидатитѣ, посочени отъ тѣзи, включително тѣхнитѣ дъщери, синове и внуци, които довчера съ партийни поржчения налагаха управницитѣ въ общинитѣ.

Тѣ нѣма да подкрепятъ онѣзи, които демагогски скжсватъ съ комунистическото си минало (докато овладѣятъ структуритѣ на властѣта) и отк-

риватъ нови пжтища и “завои налѣво” въ развитието на българското общество, защото тѣзи пжтища и завои водятъ до реабилитиране на извършенитѣ отъ тѣхъ грабежи, изнасилвания, лична мѣсть, лагери и затвори за неизвършени престжпления, убийства безъ сждь и присжда, безкрѣстни гробове и всичко това тѣ наричаха комунистическа законность.

Нашитѣ последователи ще извършатъ светотатство къмъ паметѣта на жертвитѣ на комунизма не ако подкрепятъ, а ако високо не заклеятъ тѣзи, които навлѣкоха овчитѣ кожуси, за да прикриятъ настрѣхналата си вълча козина.

Съ това наше изразено отношение къмъ довчерашнитѣ ни комунистически господари ние не насаждаме общественъ антагонизъмъ, не раздуваме стари вжглени на омразата по мѣста. Ние изнасяме на показъ едно страшно недалечно минало, на което героитѣ, тѣхнитѣ дъщери, синове и внуци сж между насъ и съ овча кротость поставятъ кандидатуритѣ си отново да ни управляватъ.

Това е нашето предупреждение къмъ тѣзи, които утре съ бюлетината си ще избератъ своитѣ управници.

Хора, бдете!

Това младо и срѣдно поколѣние трѣбва да има предвидъ, за да не сгреши въ избора си.

Това е и ще бжде нашиятъ отговоръ на писмата и запитванията, отправени до насъ, въ връзка съ общинскитѣ избори.

Истината е една и тя е обективна. Никакви овчи кожуси не могатъ да прикриятъ вълчия нравъ на комунизма, пкъ билъ той и НЕО-, забуленъ въ помпозна бузлуджанска конгресна показность и разточителство.

БОРБА

Предизборни мѣраци

*“Да станеш, сине, президент,
за този пост си ти роден,
властта докарва и богатата –
не за народа – за родата!*

*Ти имаши на вития дар,
по-речовит си и от цар,
не взема царят ни заплата,
ще харчиши ти и от хазната.*

*Тогаз ще ходим на курорт
и ще живеем във комфорт,
а с майка ти и из чужбина
ще обикаляме двамина.*

*Ще отлетим със самолет
нак от държавния бюджет*

*чак във Виена златна сватба
да отпразнувам, както трябва.*

*Роднина, брат на президент
най-лесно става бизнесмен,
виж – построиха си и вили
там, дето са царе градили!”*

*Управник, алчен атеист,
е по-лукав от комунист,
той гледа своята изгода,
а с речи служи на народа.*

*Отгоре се дарява власт.
От нечестивци като вас,
що грабят залька народен,
да не остане нито помен!*

Надежда Любенова

Уважаеми приятели, уважаеми г-н Спасов,

На последното заседание на НС на БДФ имаше споделяне, но не стана изказване и въпрос от никого за едно сериозно вълнение, за което искам тук да ви помоля:

Какви са взаимоотношенията на ЦР на БДФ и БНФ, Инк., и каква е позицията ни във връзка с предстоящите важни и най-отговорни събития в политическия живот на страната ни.

Знаем каква съществена роля играеше и играе и сега българската емиграция и нейните дейци в БНФ. Също така колко близко БДФ помагаше и морално, и материално в работата на в. "Прелом" и БДФ.

Мисля, че този въпрос е необходимо да бъде изяснен пред нашите съмишленици и дейци. Тук, при нас, има и запитване от нашите редовни читатели на списание "Борба", което г-н Гошо Спасов редовно ни изпраща и то получава много добър прием.

Каквито и да са проблемите, смятам, че този въпрос следва да получи отговор на страниците на в. "Прелом".

Молим господин Спасов, от своя страна, също да направи гостояние това на страниците на "Борба".

За България!

С уважение К. Семерджиев, член на НС на БДФ

Драги Семерджиев,

Отношението на БНФ, Инк., към БДФ е било винаги отношение като между съидейници. Ако тези отношения са се нарушили, причината трябва да се търси извън БНФ, Инк. За нас членовете на Българския демократически форум са патриоти и българската политическа емиграция не може да гледа на тях по друг начин, освен като на хора, които провеждат програмата на БНФ в България за национално единение и социални правдини.

Ние винаги сме готови да подадем ръка за единорействие, стига да сме убедени, че тя няма да остане във въздуха, непоета.

Желая здраве и вяра в нашата победа!

За България!

Вицепрезидент на БНФ, Инк., Г. Спасов

Опорни точки

Георги Петровъ,
Плевенъ

Освобождението, съединението и независимостта са три опорни точки, които разкриват хоризонта, за да има България днесъ.

Освободителната война, която Русия води съ Турция (1877-1878), не цели освобождението на България на всътка цена, а проникване на Русия по-близо до Пролититъ. Влизането на руситъ въ Цариградъ презъ тази война е спрѣно отъ западнитъ сили

Хоризонтитъ на България

възъ основа на споразумение – 19 февруари (3 мартъ) 1878 г. Тогава въ Санъ Стефано, предградие на Цариградъ, се подписва миренъ договоръ мѣжду Русия и Турция. Сключването на този предварителенъ договоръ засѣга не само руско-турскитъ отношения, но и балканскитъ страни. Съ него България е утвърдена като европейска държава съ установени и признати етнически граници – единството на българската на-

ция като население, територия, култура.

Голѣмината на българската гържава, утвърдена отъ Санстефанския миренъ договоръ, обезпокоява западнитѣ сили, че влиянието, което Русия ще има върху освободена България, ще я приближи значително къмъ Босфора и Дарданелитѣ, завладѣването на които е предметъ на вѣковна руска политика. Това е причината за свикване на Берлинския конгресъ (юни-юли 1878 г.), на който се ревизира Санстефанския договоръ. По силата на решенията на Берлинския конгресъ България е раздѣлена на две части – Княжество България и Източна Румелия.

Дветѣ половини на раздѣлената отъ конгреса България не се откъсватъ. Пулсътъ на българкия народъ отъ дветѣ страни на Балкана бие въ едно. Вестниците въ София и Пловдивъ разпалено водятъ агитация за съединяване на дветѣ части отъ разпокъсана България. Подъ ръководството на Захари Стояновъ е образувана тайна организация, която на събрание въ с. Дермендере (дн. Първенецъ) близо до Пловдивъ на 25 юли 1885 г. решава да вдигне народа и да обяви съединението между дветѣ български гържави – Княжество България и Източна Румелия. Определенъ е денятъ – 15 септември, за обявяване на Съединението. Но поради инциденти въ Панагюрище, Чирпанъ и Конаре то се осъществява деветъ дни по-рано – на 6 септември 1885 г.

Майорите Николаевъ, Филовъ и Муткуровъ влизатъ съ войскитѣ въ Пловдивъ съ възгласитѣ: “Да живѣе Съединена България!”, “Да живѣе князь Александъръ I”. З. Стояновъ, Г. Данчовъ и други влизатъ въ дома на губернатора Г. Кръстевичъ и му съобщаватъ, че е сваленъ и арестуванъ. Образува се временно правителство. Майоръ Д. Николаевъ като началникъ на милицията заповядва: “За 40 часа да се повика всичко способно за оръжие.” Князь Александъръ I безъ колебание одобрява Съединението, издава заповедъ за обща мобилизация въ Княжеството и заедно съ Стамболовъ и Каравеловъ влиза въ Пловдивъ, посрещнатъ съ

небивалъ ентузиазъмъ отъ народа. Въ всички по-голѣми градове и села се устройватъ народни събрания и манифестации въ подкрепа на Съединението. То става опорна точка за бъдещето въ икономическо, политическо и културно развитие на българския народъ.

Този формаленъ актъ трѣбва да получи международно признание. Съ политическа воля на голѣмъ дипломатъ 13 години по-късно, въпрѣки нежеланието на великитѣ сили, на 22 септември 1908 г. князь Фердинандъ въ Търново публично отхвърля съ манифестъ историческата несправедливостъ на Берлинския конгресъ и обявява **независимостта** на България. Съ този актъ наредъ съ обявяване на независимостта, князь Фердинандъ превръща Княжеството въ Царство. Търновскиятъ митрополитъ го ржкополага за царъ на българитѣ – Фердинандъ I. Царятъ, придруженъ отъ Министерския съветъ и висшитѣ власти въ Търново, стѣпва върху историческитѣ развалини на Царевецъ и прочита манифеста, съ който се провъзгласява “съединената на 6 септември 1885 г. България за независимо българско царство”.

Съ този исторически актъ царъ Фердинандъ показва на великитѣ сили, че неговото царуване ще се ръководи единствено и само отъ интереситѣ на България. Съ него той потвърждава своя девизъ: “Азъ ще стана господаръ на този народъ, ще го въведа къмъ култура, ще направя отъ тия надарени българи народъ, равенъ на всички други цивилизовани народи.”

Независимостта се признава условно отъ Турция, която заявява, че ще я приеме, ако ѝ бждатъ заплатени 125 милиона златни лева. По-късно при договореностъ на Турция и Русия България заплаща на Русия 82 милиона златни лева и формалноститѣ по признаване на независимостта между воюващитѣ страни се уреждатъ.

Независимостта на България е призната отъ европейскитѣ сили. Освобождението, съединението и независимостта ставатъ опорни точки за развитието ѝ.

По пътя на
прогреса

Мъдра политика и възходъ

Мъдрото управление на царъ Борис III представя европейския възходъ на България следъ второто десетилѣтие на миналия вѣкъ. Презъ 1938 г. по поводъ 20-годишнината отъ неговото царуване се отчитатъ реални резултати, показващи националенъ и общественостопански напредъкъ. Силата на успѣха е въ умението да се очертаятъ приоритетитѣ въ управленската политика, обединяваща потребноститѣ на национално равнище и възможноститѣ за изпълнението имъ. Мъдростта въ реалността и далновидността въ дѣйствиата са залогъ въ управлението.

Въпрѣки несгодитѣ, съ които се бори българскиятъ народъ въ тежитѣ следвоенни години, царътъ води своя народъ **къмъ значими завоевания въ всички области на живота:**

– Населението на България въ срѣдата на 1920 г. е 4 825 400 души, а въ срѣдата на 1938 г., при сжщата територия, е 6 369 468 души – българскиятъ народъ се е увеличил за 18 години съ 1 535 068 души, или съ 32%. Благосъстоянието промѣня бита и активизира раждаемостта, съ което се промѣня и демографската картина на страната.

– Образователната политика има значителни резултати. Грамотността на населението отъ 44,5% презъ 1920 г. се увеличава на 68,14% презъ 1934 г. – регистрираната промѣна при българитѣ е около 75%. При царуването на царъ Борис III се построяватъ 2724 училища, а това е повече отъ половината отъ всички училища, построени отъ Освобождението до 1936 г. Училищата през 1936 г. са вече 4831. Образователната политика се оказва отъ водещитѣ приоритети – инвестиция въ интелектуалния потенциалъ на нацията.

– Стопанското и културното развитие се откроява съ постижения въ областта на съобщенията. Развитието на пжтищата се увеличава: отъ 13 002 км презъ 1928 г. на 31 045 км въ сравнение съ 1937 г. Броятъ на пощенскитѣ станции нараства отъ 440 презъ 1920 г. на 584 презъ 1937 г. Телефоннитѣ станции се увеличаватъ отъ 157 за сжщия периодъ на 670, но вече съ 23 976 абонатни постове.

– Сградостроителството въ периода 1920-1934 г. е съ невероятни темпове, около 122% въ София, увеличението е съ 21 944 сгради, отъ 17 991 на 39 935. Въ България се увеличаватъ сградитѣ отъ 1 384 895 на 2 043 201. Новопостроенитѣ съ 568 306.

Размахътъ, съ който управлява царъ Борис III, целенасочено се отразява на корабостроенето, електрификацията, водоснабдяването, отводняването – на нуждитѣ, възникващи въ града и селото. Европейскиятъ възходъ на Царство България е показанъ не само въ просперитета на земеделското стопанство и промѣнитѣ на градоветѣ, но и въ самочувствието на народа, който участва въ строителството на обновена за своето време България. Изграждатъ се общински учреждения и институции, много отъ които оставатъ като паметници, днесъ – символъ на обществения и културенъ възходъ отъ царуването на Борис III.

Виолета Златкова

История

Календар на събитията

Продължение от бр. 4

Юли 1944 г.

19 — **София.** Среща на Стойчо Мошанов с Багрянов и Драганов, които го посещават за мисията, която ще му се възложи: да преговаря за условията по примирието със Западните сили.

21 — **София.** При опит да бъде убит Данаил Крапчев, главен редактор на в. „Зора“, е тежко ранен. Двамата комунистически терористи са застреляни.

— **София.** Пълн. м-р Бекерле телеграфически уведомява Берлин, че е бил посетен от министъра на външните работи П. Драганов. Обърнал му внимание на антисъветската пропаганда, вършена от германската легация. Донася, че Драганов е загубил вяра въ германската победа.

— **София.** П. Драганов отбелязва в дневника си „...катастрофата за Европа, за Германия, за България, приближава. Събитията се развиват и ще ни изпреварят без да успеем да направим нещо за спасението на страната ни...“.

27 — **Чамкория** (Горското стопанство). Регентите приемат министър-председателя Багрянов и министъра на външните работи Първан Драганов. Багрянов докладва за срещите си с Кирсанов и Менцеш; последният е подчертал особено убедително нуждата от приятелство между двете страни поради сходство на интересите. Драганов докладва за отговора на съветската нота от 18 май. Предлага да изпрати и лично писмо до В. Молотов, за да се обясни политиката на правителството и да моли за съгласието му за акредитиране в Москва на Димитър Наумов (понастоящем пълн. м-р в Будапеща), който да застъпва тази политика.

— **Чамкория.** Конференция на регентите с участието на Иван Багрянов, Първан Драганов, проф. Ал. Станишев, ген. Русев, началник-щаба ген. Трифон Трифонов, пом. началник-щаба ген. Иван Попов и началника на жандармерията ген. Б. Димитров. Разглеждат нарастващата опасност от страна на Турция. Да се привърши борбата срещу нелегалните и да се предприеме съсредоточаване на окупационния корпус в Сърбия, с оглед на възможността за бързото му изтегляне.

Август

1 — **София.** В печата е публикувано постановление на Министерския съвет. Закрива се Дирекцията на националната пропаганда (създадена през март 1941 г.); запазват се Осведомителната служба и отделът за Надзор над печата.

6 — **София.** Регентите приемат П. Драганов. Обсъждат мисията на Стойчо Мошанов в Цариград; касае се за директно обяснение и уговаряне на условията за примирие със САЩ и Великобритания; стремеж да се избегне България да стане театър на военни действия.

10 — **София.** Посещение на проф. Ал. Цанков при проф. Б. Филов; изразява безпокойство по повод слуховете за завой във външната политика.

11 — **София.** Никола Мушанов депозира декларация на опозицията. Искане за коренно изменение на досегашния курс на външната политика: излизане от войната, сближаване със СССР, спазване на Търновската конституция, образуване на коалиционно правителство.

— **София.** Регентите подписват Указ за свикване на Народното събрание на 17 август. Първан Драганов поема задължението да представи проект за тайно споразумение с Турция.

14 — **Кайро.** В изпълнение указанията на Регионалния щаб на Управлението за специални операции (УСО) Гемето се обръща по двете радиостанции „Свободна и независима България“ и „Васил Левски“ към българския селянин с призив: „...Селяни и селянки, бъдете авангардна сила на Отечествения фронт! Действайте решително за неговото изграждане, борете се за програмата му...“ Борба срещу кого, къде и как?

— **Чамкория.** Регентите проф. Филов и ген. Михов приемат Бекерле; връчват му нота относно транспортирането през България на съветски доброволци и военнопленници. Нотата е в доста остър тон.

15 — **Чамкория.** Регентите се срещат с Иван Багрянов и Първан Драганов. Разглеждат проекта за споразумение с Турция. Стойчо Мошанов е упълномощен официално да направи сондажи за примирие със САЩ и Великобритания; да замине незабавно за Цариград.

16 — **Чамкория.** Регентите приемат Първан Драганов. Одобряват текста на декларацията за споразумение с Турция. Взето е решение декларацията да се изпрати на пълномощния министър Никола Балабанов.

17 — **София.** Иван Багрянов произнася реч в Народното събрание. Лайт-мотив: „Нашата съдба, братя, в наши ръце!“. На излизане от събрание е носен на ръце. В широки обществени среди речта се посреща с одобрение. Националистическите сили остават скептични.

25 — Радио „София“ предава декларация на правителството, че ще следва курс на пълен неутралитет и ще разоръжава германските части, преминаващи през България.

Специално съобщение за водене на преговори със Съюзническите сили за излизане от положението на война.

— **София.** Заседание на Регентите с Багрянов, Драганов, ген. Русев и ген. Трифонов. Оживени разисквания по въпроса за евентуално навлизане на съветски войски в България; да се отдаде заповед за изтеглянето на окупационния корпус от Сърбия.

28 — **Руски манастир.** Отслужена е панихида по случай годишнината от смъртта на цар Борис III. В село Кочериново царица Йоанна и княз Кирил са посрещнати със сърдечни овации.

— **Чамкория.** Проф. Филов и ген. Михов приемат Бекерле. Пълномощният министър донеся отговора на канцлера Хитлер: „...Бъдещото поведение на Германия ще бъде съобразено с военните нужди... Мерките, предприети от българското правителство, ще предадат страната на болшевизма... Националната интелигенция ще бъде избита, царското семейство — унищожено...“

— **Чамкория** (Горското училище). Среща на Регентите с Иван Багрянов, Първан Драганов и Стойчо Мошанов. След разисквания е решено Мошанов да замине незабавно за Цариград, респективно за Кайро.

— **София.** Пълномощният министър Бекерле телеграфически донеся, че Драганов настойчиво моли за незабавно изтегляне на германските войски от пределите на страната. Очаква се след няколко дни съветските войски да достигнат река Дунав. Невъзможно е българските войски бързо да се прехвърлят от турската граница към Дунава.

29 — **София.** Регентите приемат Атанас Буров; излага им схващането си за политика на искрено сближение със СССР; не вижда опасност от комунистите и е за тяхно участие в управлението.

— **София.** Стойчо Мошанов заминава за Цариград.

— **Цариград.** Стойчо Мошанов е приет от английския посланик Хъгесън; съобщава му, че на следния ден ще отлети за Кайро.

30 — **Панчарево.** Регентите се срещат с проф. Станишев и П. Драганов. Проф. Станишев докладва, че известни македонски гейци са за провъзгласяване на „Независима Македония“. „Независимостта“ е параван за прикриване на сръбските домогвания. Среща с Иван Багрянов; приема, че е дошъл моментът за промяна на правителството. Решават Багрянов да не подава оставка преди да се осигури нов кабинет.

— **Цариград.** Стойчо Мошанов, придружен от индустриалеца Георги Киселов, прави посещение на американския военен аташе в присъствието на Бляк (бивш директор на Американския колеж в Симеоново). Предварителна информацията относно условията за примирие със Западните сили.

— **Цариград.** Стойчо Мошанов, придружен от полк. Димитър Желязков — военен аташе в Турция, отлита за Кайро за участие в преговорите по сключване на примирие със САЩ и Великобритания.

31 — **София.** Печатът публикува опровержението на ТАСС за признаване от съветска страна на българския неутралитет.

— На северната граница става среща на български офицер — подполк. Маджаров, със съветски старши лейтенант. Срещата е с информационен характер.

Черният септември 1944 г.

1 — Регентите приемат Константин Муравиев. Възникнали са трудности при мисията му да състави ново правителство.

— **Кайро.** Българската делегация (Ст. Мошанов, полк. Желязков) се среща със западните делегации по примирието: за Великобритания — лорд Мойн и Стийл; за САЩ — Манцер. Информацията от осведомителен характер относно условията.

2 — **София.** Регентите приемат Константин Муравиев, който им представя списък на лицата от своя кабинет.

— **Анкара.** Пълномощният министър Балабанов телеграфически донесва за срещата си със съветския посланик Виноградов. Изразява недоволство, че преговорите по примирието са започнали без знанието на съветската страна.

4 — **София.** Заседание на министерския съвет. Решават правителството на К. Муравиев да обяви война на Германия. Нововключеният министър на войната генерал Маринов настоятелно изисква обявяването на война да бъде отложено поне с 2-3 дни под благовидния предлог да се даде възможност на корпуса в Сърбия да се изтегли към старата граница.

Генерал Маринов знае много добре, че командният щаб на корпуса в Ниш вече е пленен от германците, които предприемат, където това е възможно, обезоръжаване и на българските войскове подразделения. Много от тях успяват да се отскубнат от плен и отправят към старата българска граница.

Несъмнено ангажираният към съветските тайни служби генерал Маринов същата вечер уведомява Москва за намеренията на правителството Муравиев да обяви в най-близко време война.

5 — **Москва.** Съветският съюз обявява война на България.

— Измяната на ген. Маринов изиграва ролята си: СССР става страна и по главноействаща в мъчителния процес по сключване на примирието с катастрофални последици за България.

Предателят ген. Маринов само след няколко дни ще получи „30-те сребърника“: ще бъде назначен Главнокомандващ на българската войска във войната срещу Германия.

— **Кайро.** Среща на Стойчо Мошанов с политическия земеделски деец д-р Г.М. Димитров; разговори относно международната политическа обстановка и положението в България. На българската делегация официално се съобщава, че при създаденото положение на война между СССР и България, преговорите ще се водят едновременно с трите съюзни сили.

7 — **София.** От Цариград пристига официална американска военна мисия начело с лейт. Хари Хартър. Делегацията е приета от ген. К. Янчулев.

— **Кайро.** В американското посолство среща на посланика Майк-Уик със Стойчо Мошанов. Разговор по условията на примирието и евентуалното отпътуване от Кайро на българската делегация, както и за причините, наложили това отпътуване.

— **София.** Митинг на гаровия площад разпръснат от полицията. При сблъскновение е убит комунистическият агитатор Петър Топалов — Шмит.

— **София.** Правителството Муравиев приема Закон за амнистия.

8 — **Северната и морска граница на България.** При абсолютно несъпротивление от българска страна Съветските войски навлизат в България като окупатори.

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

— **Варна.** При нахлуването на съветските войски в града командирът на III-а армия ген.-лейт. Никола Христов е убит от комунистически терорист.

— **София.** Регентът проф. Филов подава оставка. Правителството на Константин Муравиев обявява война на Германия, считано от 20.00 часа. Обявяването е оповестено с царски указ, подписан от регентите княз Кирил, ген. Михов и членовете на правителството.

— **България.** Разбити са вратите на затворите в редица градове. Политзатворниците са освободени. Не малко криминални затворници се възползват от настъпилите безредия и забягат.

9 — **София.** Извършен е военно-комунистически преврат. В ранните утрешни часове в обстановка на нахлуващата в страната Червена армия и при липса на каквото и да е противодействие, превратаджиите поемат властта. В столицата превратът се осъществява от няколко запасни офицери от разтурената през 1936 година Военна лига. В акцията са привлечени и няколко действащи офицери (младши чиновци) с подчинените им военни части. Регентите княз Кирил и ген. Михов подписват няколко указа: Указ № 10 — назначава се Кимон Георгиев („Звено“) за председател на министерския съвет, Указ № 11 — „приема“ е оставката на кабинета Муравиев, Указ № 12 — новото правителство е в състав:

— министри без портфейл — Добри Терпешев (БРП) и Никола Петков (БЗНС);

— министър на външните работи — проф. Петко Стайнов („Звено“);

— министър на вътрешните работи — Антон Югов (БРП);

— министър на народното просвещение — проф. Станчо Чолаков („Звено“);

— министър на правосъдието — г-р Минчо Нейчев (БРП);

— министър на финансите — проф. Петко Стоянов (независим);

— министър на войната — полк. Дамян Велчев;

— министър на търговията, промишлеността и труда — Димитър Нейков (СДП);

— министър на земеделието и сържавните имоти — Асен Павлов (БЗНС);

— министър на обществените сгради, пътищата и благоустройството — Борис Бумбаров (БЗНС);

— министър на железниците, пощите и телеграфите — Ангел Держански (БЗНС);

— министър на социалната политика — Григор Чешмеджиев (СДП);

— министър на пропагандата — Димо Казасов (независим).

Указ № 13 — XXV-то Обикновено народно събрание се разпуска.

С постановление правителството на ОФ освобождава регентите:

НЦВ Кирил, княз Преславски и ген.-лейт. Никола Михов (противоконституционен акт); с друго постановление на тяхно място са назначени проф. Венелин Ганев (радикал), Цвятко Бобошевски (Народна партия), Тодор Павлов (БРП) — (противоконституционен акт).

От сградата на Военното министерство, министър-председателят Кимон Георгиев прочита обръщението на новото ОФ правителство: идва на власт, за да „възстанови“ конституционните права на българския народ;

Министерският съвет започва да управлява страната с наредби, имащи силата на закони, формално одобрявани от регентите. **Начало на незаконно беззаконие.**

— **Балчик.** Съветските военни власти, окупирани района, обявяват военнослужащите от летището за военнопленници и подготвят депортирането им по море за Съветския съюз.

— **Шумен.** Предишния ден градът е окупиран от съветски военни части. Започват обезоръжаване на Шуменските гарнизонни полкове. В конния полк

жежурен е запасният (мобилизиран) поручик Петър Добрев Петров. Съветска офицерска команда изисква от него да им предаде оръжието си. С думите: „Български офицер не предава оръжието си“ поручик Петров изважда пистолета си и се застрелва.

— **София.** Самоубива се о.з. полк. Славейко Василев, м-р от кабинета на Иван Багрянов, ген. Кочо Стоянов, командир на V-а армия; последва го съпругата му; така също полк. Сава Куцаров — директор на полицията, прочутият Захарчук — н-к на Софийската пожарна команда, Паскалев — н-к на Софийското полицейско училище, кап. Радев от Военното комендантство, ген. Петър Цанков — н-к на ШЗО.

10 — **Долни Лозен, Софийско.** Войнишки (комунистически) комитет сваля от пилона националния трикоълор и издига червено знаме. Батарейният командир поручик Георги Дървинзов заповядва да се свалят комунистическият флаг и издигне отново трибагренникът. Разстрелян е на място. Предани на командира си войници разстрелват убиците му.

— **София.** По радиото съмишлениците на Гемето в България го поздравяват с „победата“ и го канят да се завърне в страната.

12 — **Луковит.** Командирът на IV-а армия ген.-лейт. Атанас Стефанов, завръщайки се от София за Плевен, е убит от комунистката-партизанка Митка Гръбчева.

— **Букурещ.** Самоубива се пълномощният министър Иван Попов, бивш министър на външните работи (1940-1942).

23 — **София.** Безследно изчезва (убит без съд и присъда) архимандрит Иринеј (1910-1944), д-р по философия от Римския университет, протосингел на Софийската митрополия, председател на Духовния съд.

24 — **София.** Д-р Г.М. Димитров (БЗНС „Плагне“) се завръща в България след 4-годишно изгнание. Делегацията по примирението се завръща окончателно в страната. Вечерта Ст. Мошанов е приет от министър-председателя К. Георгиев и външния министър П. Стайнов, на които представя своя доклад.

В слово пред Земеделския дом Гемето окачествява победата на 9.9.1944 г. като „...исторически завою, който ще остане светла страница в историята на България...“.

25 — **София.** В уводна статия под заглавие „Отмъщение“ в „Работническо дело“ (орган на комунистическата партия) призовава: „стреляйте верно, забивайте ножа по-дълбоко. Цялата страна ви гледа със затаен дъх“. Формално насочена срещу врага на фронта, реално статията подстрекава към безжалостно отмъщение и унищожение на „вътрешния враг“. Следващите 10 дни и нощи (Българският „Вартоломей“) бележат върха на комунистическия тероризъм. Избити са без съд и присъда, в повечето случаи по най-жесток начин, над 15 хиляди невинни несъпротивляващи се хора, само заради престижа им в своите градове и села като действителни или потенциални противници за установяващата се комунистическа диктатура в България.

26 — **София.** Стойчо Мошанов предава във външното министерство дневника на делегацията, воден от полк. Д. Желязков.

30 — **София.** С Постановление № 6 Министерският съвет приема Наредбата-закон за учредяване на „Народния съд“. Създават се 68 състава — 4 върховни и 64 областни.

— **София.** Стойчо Мошанов изнася доклад за мисията си пред секретарите на ЦК на БРП(к) Вълко Червенков и Трайчо Костов.

— **София.** Съобщение на Дирекцията на милицията: „Бившите регенти княз Кирил, проф. Богдан Филов, ген. Никола Михов, бившият министър-председател Добри Божилов и министърът на вътрешните работи Петър Габровски, задържани от българските власти, са предадени на съветските.“ Премълчава се обстоятелството, че са отведени в Москва. ■

Ако непреднамерено обърнем поглед назад във времето към събитията, станали в България преди 59 години, натрапчиво ще се наложи констатацията, че на 9 септември 1944 г. в България е извършен преврат и властта е узурпирана от комунистите. За загравването ѝ са използвани специалистите по преврати у нас, съветските агенти Кимон Георгиев и Дамян Велчев, следвани от “палето” Димо Казасов.

На 2 септември 1944 г. регентите на България – Кирил княз Преславски, проф. Богдан Филов и ген. Никола Михов, сменят правителството на Иван Багрянов с това на Константин Муравиев. Причината е напрегнатото положение от развитие на събитията, съпътстващи войната, и необходимостта от по-смели дипломатически стъпки за излизане на България от нея.

Съветските войски в настъпателните си действия срещу германската армия са стигнали р. Дунав и са се дислоцирали на румънския бряг.

На 5 септември 1944 г. Съветският съюз, с който България поддържа нормални дипломатически отношения и не е във война, обявява война на България.

На 8 септември по заповед на маршал Толбухин, командващ южното крило на съветските войски на източния фронт, преминават р. Дунав и без съпротива започват окупацията на България.

На 9 септември сутринта по радио София е прочетена “Прокламация към българския народ” от Кимон Георгиев, в която се казва, че е образувано ново правителство. Прочетен е и Указ, с който се освобождават от длъжност регентите на България Кирил княз Преславски, проф. Богдан Филов и ген. Никола Михов. С последващ Указ за регенти се назначават проф. Венелин Ганев, Тодор Павлов и Цветко Бобошевски (Укази 10, 11, 12). Бившите ре-

Девети септември 1944 г. и разрушаването на конституционно-правовия рег в България

генти са арестувани от новите български властници и предадени за разпореждане на окупаторите, които ги изпращат в Москва за разпит.

Разпуснато е и XXV Обикновено народно събрание.

С издаването на тези първи министерски постановления и укази комунистическото правителство прави и първите конституционни нарушения, с които се парализира целият политически живот в страната. Нарушен е ритъмът на гражданското общество, административният рег и стопанският живот. “Улицата” с червените агитки дава тон, а въоръжените банди с червени ленти на ръцете стават изпълнители на екстремистките им искания. Никой не може, а и не би посмял да пледира за конституционни граждански гаранции, когато “законът е куршумът в тила”. Най-малко би могло да се потърси сметка на “велможите”, завзели властта, за отприщване чрез постановления и укази на беззаконията, без за това да имат права, делегирани им от действащата Търновска конституция. За управниците, узурпирали властта, конституцията и законите са късове непотребна хартия, които се заменят с терора, насието, грабежите, издевателствата, отмъщението, оставени в ръцете на лумпенизирани безотговорни банди. Правителството, влязло в прерогативите на власт, гадена от конституцията изключително на Народното събрание, противоконституционно, но с показателна настойчивост я консумира.

Второто голямо незачитане на установения от конституцията правопорядък е издаването на Указ 22 (цитираме):

“По доклада на министър-председателя от 3 октомври 1944 г. № 325 постановихме и постановяваме. Да се одобри 6-о постановление на Министерския съвет, взе-

мо на заседанието му от 30 септември 1944 г., протокол № 191, с което е приет следният Наредба-закон за съдене от народен съд виновниците за въвлечане на България в световната война срещу съюзните народи и за злодеянията, свързани с нея.”

С този закон се узаконяват всички комунистически престъпления, извършени в България след 9 септември 1944 г., избиване цвѐта на българската интелектуална, икономическа, воинска мисъл и присвояването чрез конфискация на имуществото на осъдените по него. Узаконяват се кражбите на културни и лични ценности, масовите убийства (без съд и присъда), узаконени със задна дата.

С приемането и прилагането на този закон е грубо нарушена действащата конституция, глава VI, чл. 73, 74, 75, които не позволяват създаването на изключителни закони и носене на отговорност по тях за деяния, които пост фактум са въздигнати в закононарушения или престъпления.

Престъпленията на комунистите след вземане на властта в нарушение на конституцията и законите не свършват до тук. Те преминават през т.нар. “референдум”, закон, който е приет от XXVI Обикновено народно събрание на 26 юли 1946 г. “В името на царя” и гласи: “Закон за допитване до народа за премахване на монархията и за провъзгласяване на народна република”. Законът е приет без дебати в Народното събрание и с истерични викове: “Смърт на презряната монархия”, дирижирани от комунистическите “народни избраници” и техните лакеи от Отечествения фронт (ОФ). Допитването (референдум) е проведено на 8 септември 1946 г. В обстановка на окупация на България от чужди войски, без сключен мирен договор, без наблюдатели от международни институции, без застъпници за каузата на монархията. Народът, изтезаван, малтретиран, потиснат, изплашен, отчаян, обезверен и обезнадежден от масовите убийства и законите на “джунглата”, които изпълняват управляващите комунисти, беше при-

нуден да даде волята си за републиката. И той го даде! България стана република по неведомите комунистически пътища на “референдума”, каквато институция не е позната на Търновската конституция. В нея, конституцията, точно е регламентирано как става нейното изменение, респективно формата на държавно управление.

Поредицата е дълга. Тя съпътства цялото управление на комунистите и в случаите, когато те не зачитаха и издадените от тях закони, основани на гласуваните от тях конституции. Тук може да се вмести т.нар. “възродителен процес” през 80-те години на миналия век. Могат да намерят място и узаконените кражби с изнасянето на капитали, започнало пак по същото време и продължило до края на управлението им, и много други емблематични закононарушения, за които има извършено престъпление, а престъпник няма, защото е дълбоко законспириран в коридорите на властта.

След разкрепостяването на тоталитарно-комунистическата власт след 10 ноември 1989 г. пътищата за търсене на отговорност и възстановяване на законността формално бяха открити, но фактически – блокирани, защото това разкрепостяване не доведе до смяна на системата, а само до смяна на персонажите и функционално преразпределение на политическата и икономическата власт. Понеже обръщаме поглед към немного далечното и близкото минало, не е зле в тази годишнина да си припомним:

С предложение, подписано от 30 народни представители във Великото народно събрание (1990-1991 г.), регистрирано под № 208 от 29 март 1991 г., беше поискано от Бюрото на ВНС да открие дебати по представен законопроект, гласящ:

1. Великото народно събрание (ВНС) обявява “Закон за допитване до народа за премахване на монархията и провъзгласяване на народна република”, публикуван в “Държавен вестник”, бр. 174 от 2 август 1946 г., за **антиконституционен**.

2. ВНС обявява за антиконституционен и референдума от 8 септември 1946 г., произведен въз основа на същия закон, вследствие на което този законопроект не влезе за разглеждане в пленарна зала.

Същата участ имат законопроектите за обявяване нищожността на закона за народния съд и последиците от него, за нищожността на актовете, издавани от нелегитимните регенти, и още, и още.

Възстановяването на конституционните и правни извращения през време на

комунистическата власт бяха спрени на входа на парламента. Времето да влязат не е далеч. Тогава ще се сбъдне библейското сказание:

Слепите ще прогледнат! Немите ще проговорят! Глухите ще чуват! И който на трапезата през изтеклото повече от десетилетие е консумирал само печено, окрилян от безотговорността на народен избраник, ще трябва да го заплати със значителна надценка.

БОРБА

ИСКАНЕ

Българската демократ-конституционна партия е внесла на 16 октомври 1992 г. в Народното събрание следното искане за обявяване нелегитимността на акта на 9 септември 1944 г., което напълно съответства на становището, решенията и резолюциите на Българския национален фронт

ДАМИ И ГОСПОДА,

Седмото ВЕЛИКО НАРОДНО СЪБРАНИЕ отбягна да излезе с ясно и конкретно становище по противоконституционността на извършения на девети септември 1944 година военнополитически преврат, който бе осъществен от съветската агентурна мрежа в България, пряко подпомогната от съветските окупационни войски. Това го лиши от оперативност и възможност действително да бъде ВЕЛИКО, за каквото бе избрано. За съжаление тридесет и шестото ОБИКНОВЕНО НАРОДНО СЪБРАНИЕ, избрано на 13 октомври 1991 година, съзнателно върви по същия път.

Нормотворческата дейност, осъществявана от настоящото Народно събрание, се изразява в промяна или отмяна на онези законови актове, погазващи гражданските и политическите свободи на народа, които са закономерна последица от деветосептемврийския преврат.

Буди недоумение фактът, че законодателната дейност на парламента се ограничава с коригиране на антидемократичните последици от преврата на 9 септември 1944 година, без да заема становище по самия преврат, който е първопричина за тези последици.

Все повече се натрапва убеждението, че демократичните сили в България приемат военния преврат на 9 септември 1944 годи-

на за КОНСТИТУЦИОННОСЪОБРАЗЕН и, невземайки отношение по неговата ПРОТИВОПРАВНА и АНТИДЕМОКРАТИЧНА СЪЩНОСТ, негласно го вписват в основата на настоящите демократични процеси, което налага да се законодателства за отмяна само на антидемократичните последици от него.

Смятаме, че е крайно наложително тридесет и шестото ОБИКНОВЕНО НАРОДНО СЪБРАНИЕ, на основание чл.86 ал.1 и 2 във връзка с чл.81 ал.2 и чл.87 ал.1 от фактически действащата Конституция, да вземе РЕШЕНИЕ, с което да обяви преврата на 9 септември 1944 год, режисиран и осъществен чрез активната намеса на военно-тоталитарната съветска машина, за ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОНЕН, а последвалите го актове – за НИЩОЖНИ.

ТОВА Е ЕДИНСТВЕНИЯТ НАЧИН ДА СЕ ДАДЕ ДЕМОКРАТИЧЕН ПОЛИТИЧЕСКИ ФУНДАМЕНТ И ПРАВНА ЛОГИКА НА НАСТОЯЩАТА ЗАКОНОДАТЕЛНА ДЕЙНОСТ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ.

Национален оперативен център на
БЪЛГАРСКА ДЕМОКРАТ-КОНСТИТУЦИОННА ПАРТИЯ:
подписи

Репресии

Георги Кировъ,
80-годишенъ,
Пазарджикъ

Помръкна слънцето надъ българската земя! Загълхна звънътъ на меднитѣ хлопатари! Нивята запустяха. Никой не смѣеше да замръкне въ полето, защото го чакаше издевателство или куршумъ. Вилнѣеха българскитѣ комунисти, завзели властта на щиковетѣ на съветскитѣ си братя, окупирали България. Майки проклинаха за отвлеченитѣ си синове. Жени плачеха за загубената си семейна честъ. Деца пищяха, хванали се за крака на татковцитѣ и батковцитѣ, които каскетлии съ червени ленти на ржцетѣ, съ насочено оржие въ тѣхъ откарваха. Съ ръмжене каскетлиитѣ ги изтръгваха и едва ли не захвърляха. Отъ кръвясалитѣ очи на “червенитѣ ленти” искреше жажда за кръвь и садизъмъ.

България загуби независимостта и националната си идентичностъ. Преклонението предъ Отечеството бѣше насилствено замѣнено съ любовта къмъ рускитѣ степи и Сибиръ.

Ограничена бѣ възможността на млади и възрастни да посещаватъ светитѣ мѣста – православнитѣ храмове и манастири. Свещеницитѣ бѣха подложени на унижения и изтезания. Яхаха ги като добитъкъ, бодѣха ги съ шила, скубеха брадитѣ имъ, режеха части отъ ржцетѣ и краката имъ и ехидно ги подканваха да извикатъ своя богъ да имъ помогне. Атеизмътъ унищожи любовта между хората. Човѣкъ за човѣка стана звѣрь.

Моралътъ бѣ принизенъ до стадно чувство и тамъ, кждето поклъваше, бѣше изтръгванъ безмилостно.

Шмайзеритѣ и пистолетитѣ разнасяха адския си пукотъ. Поглеждайки презъ откренатото перде на прозорцитѣ, хората се питаха, кой отъ съседитѣ е билъ поредната жертва на червената революционна яростъ и съ очакване поглеждаха къмъ вратата, защото следващиятъ може би щеше да бжде той.

Усмивката – тя стана луксъ въ живота на обикновения човѣкъ, но не и въ живота на тѣзи, които съ сопи и тояги въдворяваха новия революционенъ правопорядкъ.

Всѣки бързаше да се прибере у дома и

Черниятъ Девети септември

следъ себе си да залости входната врата. Каква ли полза отъ това, но чувството за самосъхранение го налагаше. На полето и горскитѣ поляни все по-често започнаха да се появяватъ купчини пръстъ, които на мѣста ставаха като могили. Извиканитѣ “за справка” граждани не се завръщаха. Псета, ровейки изъ прѣснатата пръстъ, отмъкваха ту ржка, ту частъ отъ кракъ, а не рѣдко и глава, гонейки се, за да ги оглозгаватъ.

Баби палеха свещи и кандилца, плачейки скришомъ, и се молеха: Боже, дано да се завърне! И така въ очакване посрещаха новия день съ надежда, че този адъ ще свърши, но краятъ му не се виждаше.

Убийцитѣ жадуваха за кръвь и я получаваха отъ всѣки, който се изпречваше съ несъгласие на пжтя имъ.

Това ние, съвременницитѣ на тѣзи погроми надъ българкия народъ, **никога не ще забравимъ**, защото **тя**, забравата, е предпоставка за възвръщането на тѣзи дни, месеци и години на жестокостъ подъ нова форма и съ нови средства.

Днесъ ние все още питаме:

Кжде сж безкръстнитѣ гробове на:

Станко Петровъ – Влаха, отъ с. Голѣминово;

Въко Андреевъ – с. Голѣминово;

Василь Цоковъ Вълковъ – кметъ на с. Голѣминово;

Д-ръ Сотиръ Ангеловъ отъ Крушево;

Георги Банковъ – студентъ;

Д-ръ Гачевъ отъ Пловдивъ;

Д-ръ Иванъ Димовъ отъ Велико Търново;

Георги Костурановъ – студентъ съ извадени очи и отрѣзани ржце;

Маринъ Христовъ – студентъ отъ Каменица, Пазарджишко;

Гого Ицовъ отъ Бѣлово, Пазарджишко.

И хиляди още, достойно заели мѣсто въ пантеона на безсмъртието.

За тѣхъ ние

на никого не ще простимъ!

Архивите
са живи

Съпротивата срещу комунистическите напратници след 9 септември 1944 г.

Който твърди, че българският народ е приел комунистическите банди след окупацията на България, преднамерено скрива истината, или в прав текст казано, лъже. Съпротивата на народа срещу тях започна непосредствено след черната дата 9 септември 1944 г. За това говорят документите, които се намират в Главно управление на архивите при Министерския съвет.

Ето един от тях.

(Из "Горяните", сборник документи, том 1, 1944-1949)

Протокол от обиск при арестуването на Костагин Игнатов, член на нелегалната организация "Национал-християнски кръст"

с. Долни Воден, 26 февруари 1948 г.

ПРОТОКОЛ

Днес, 26 февруари 1948 г., с. Долни Воден, Асеновградска околия, в присъствието на кмета на общината Кръсто Атанасов Сурлев, секретаря на партията Иван Петров Стойчев, завеждащ резервната милиция Ст. Христов, съставихме настоящият протокол за обстоятелствата, при които беше заловен в селото ни нелегалният Костагин Н. Игнатов от с. Куکلен и оръжието, с което бе въоръжен, а именно.

На 7 февруари т.г. към 5 часа след обед донесоха ни жителите Васил Ст. Илчев и Атанас Ставров Сотиров, двамата бежанци, живущи в една къща, които съобщиха, че в плевнята им се укрива нелегалният Костагин Н. Игнатов, братовчед на Васил Ст. Илчев. След взетите веднага мерки същият ненадейно беше заловен без всякаква съпротива, в който бе намерено следното оръжие: една бомба, одринка, около 50 патрона от пистолет 9 м. И един войнишки нож.

За горното съставихме настоящия протокол, в три еднакви екземпляри, от които двата се изпращат на Околийско управление Народна милиция в гр. Асеновград, за сведение.

Кмет (п)

Секретар на РПК (п)

Завеждащ резервна милиция (п)

Протокол от разпит на Гурко Иванов Арабаджиев, член на нелегалната организация "Национал-християнски кръст", обвинен в политически бандитизъм

Пловдив, 12 февруари 1948 г.

ПРОТОКОЛ ЗА РАЗПИТ

Подписаният *Хенрих Коен, следовател ДС* съставих настоящия протокол, като разпитах лицата:

Именувам се *Гурко Иванов Арабаджиев* на 23 г. от гр. Асеновград, българин, източноправославен, неосъждан, заявявам следното:

Произхождам от работническо семейство, притежаваме само една къща на улица "Кап. Андреев" № 1 в гр. Асеновград, имам един брат и една сестра. Баща ми е бил безпартиен. Починал е през месец август 1945 г. Брат ми преди девети септември е членувал в СБНА. Аз през 1942, 1943, 1944 г. до 9 септември членувах в СБНА. След девети септември не съм членувал в никаква организация.

След 9 септември бях въдворен в трудово-възпитателно общежитие. На 15 март 1946 г. постъпих в редовете на войската и се уволних на 17 октомври 1947 г.

След излизането си от казармата почнах работа в новооткритата гребенарска работилница на Иван Борисов Шопов. Месец и половина след мойто изволнение се уволни и другарят ми Стефан Иванов Вълков. Няколко дни след това той ми заяви, че бил свързан и представен на хора, които организират и вербуват хора за Балкана. На въпроса ми, кои са те, той ми отговори, че му било забранено да каже.

След някой ден, движейќи се пак заедно, бе недела преди обед, тој ми каза, че към 1 часа ќе има пак среща с организацијата на тези хора. На движењето ни намери Б. Захов и те двајцата се отделиха, след като Стефан Ив. Вълков ми каза, че ќе дојде към 2,30 ч. Вкџици, за да излезем. В 2,30 ч. Стефан Иванов Вълков дојде и двајцата излязохме. Аз пак го попитах с кого е говорил и тој ми каза:

“Срещах се с организаторите на нелегалното движење Димитър Примов и Димитър Захов. Те ми казаха, че имало в Балкана над 500 души. Казаха ми също, че в организацијата не се приеми нито македонци, нито тракијци. Каза ми, че Ангел Иванов злоупотребил с над 300 000 лв. организационни пари.” Димитър Примов му [казал], че в Балкана се испраќаат само гонени од власта и че този, којто избяга, по възможност да има оружје. Димитър Примов още му каза, че организацијата има врска с Грција. Събирали се пари и храни и се испраќали в Балкана.

Това е през втората половина на декември. През това време ние двајцата се сретахме в кафене “Дупка” на Васил Налбантов. Тој ни каза, че подпомагал организацијата с пари и дал еден пистолет на Борис Йорданов. Същият една вечер ни каза, че лично се видял с командира на групата, кога една вечер брснал в кџицката на градината Борис Йорданов (Жълта Петра) – това, както после узнах, е било същата вечер, преди да излезе командир в Балкана. Вечерта кџсно Христо Бузов (бај Кољо) бил прекаран од Борис Йорданов през града с брчката, заминал за Балкана, съпроводен од Борис Јанков Костадинов и Петър Георгиев Батинков.

В началото на месец јануари бяхме поканени аз и Стефан Иванов Вълков од пријателя ни Йордан Нанов да го посетим на вториот ден на Коледа. Ние отидохме. Но, не хогели друг път в [с.] Надеждено, питахме в селото една ученичка, где може да намерим Йордан Нанов. Тя ни каза, че е в читалището. Намерихме го там. Но понеже тој бе зает, тој ни каза да отидем в читалището към обед. До обед бяхме в една крџма. Към 1 часа отидохме в читалището отново, и оттам с цялата компания се запџтихме към една именица. С пријателя ми Стефан Иванов Вълков стојавме малко. Излязохме и се запџтихме напџт за хората през селото. Преди туй Йордан Нанов ни каза, че вечерта ќе бџдем у тях и че там щяла да бџде цялата компания. Показа ни и где живее. На хорото бяхме до към 5 часа. След туй трџгнахме за към селото. Из пътя настигнахме еден пријател на другаря ми Стефан Иванов Вълков, којто ни покани вкџици си. Отидохме и стојавме до 10 часа. Оттам се упџтихме към кџцата на Йордан Нанов. При почукването някой ни извика “Кой е”, а аз отговорих, милиција. Йордан Нанов слезе с пистолет и ние влязохме. Вџтре вече играеха. Половин час след туй дојдоха хора од общината и ни арестуваха. След като ни обискираха, под гаранцијата на домакина ни освободиха да преспим у тях, а на другиот ден да отидем да си вземем личните карти.

На другиот ден сутринта, 9 јануари [1]948 г., Йордан Нанов ни взе личните карти и ни каза, че може би ќе съобщят за нас в Асеновградската милиција. Тогаз аз заявих: “В туй време не може човек да отиде у пријателя си на гости. Но ќе видим.”

Същият ден след обед пристигнахме в Асеновград и се сретнахме с Борислав Йончев. Попитахме го какво да правим, да избягаме ли. Тој ни каза, че е рано, че и тој щял да бяга, но ќе се вџрне в лагера (тој бе интерниран), за да вземе и други хора.

Същата вечер аз, Стефан Иванов Вълков, Боню Захов и Атанас Пинтиев се събрахме в кафене “Дупка”. При нас бе и Васил Налбантов – съдџржателят. Това е 9 јануари вечерта. Решихме за 10 јануари вечерта да избягаме. Тогаз Васил Налбантов ни каза, че дал още два пистолета на Борис Йорданов. Прибрахме се към 9 ч.

На другиот ден аз, Боню Захов, Стефан Иванов Вълков, Атанас Пинтиев и Иван Јанков Костадинов се събрахме край кџцата на Димитър Захов. Разделихме се на две. Аз и Атанас Пинтиев минахме през местността “Баделена” и се спряхме да чакаме Боню Захов и Стефан Иванов Вълков на крај на града, кошто бяха отишли у Борис Йорданов, за да вземат никакво оружје, но дојдоха само с една сухарна торба и еден хляб. Ние трџгнахме за село Червен, Долно-Слав – Орешец и към 1-2 часа след полуноц бяхме в с. Мостово. Намерихме кџцата на мелничаря Алю. Прие ни. Боню Захов му каза, че ни праца Илия Пџрванов. Алю ни каза, че не познава нито Илия Пџрванов, нито пџк Захов или Примов. Ние му казахме да ни постеле да спим, пџк сутринта ќе видим. Току-що бяхме заспали, кога то ни събудиха и отведоха в кџцата на помага “Агронома”. Там вече заварихме Димитър Захов, Христо Бузов, Никола

Дюлгеров, Ангел Радев, Слави Павлов Кацаров и циганчето.

След половин час ние: Христо Бузов, Димитър Захов, Слави Павлов Кацаров, Циганчето, Стефан Иванов Вълков, Атанас Пинтиев и аз тръгнахме за лагера над с. Мостово, а Боню Захов, Никола Дюлгеров и Ангел Радев останаха у “агронома”, за да слязат обратно. Седемте души на 11 януари сутринта бяхме в лагера. Там заварихме Димитър Примов, Борис Янков Костадинов, Петър Георгиев Батинков, Йордан Колев Георгиев, Георги Гавазов.

Целия ден 11 януари ние тримата почивахме, а груги заминаха, за да изберат място за землянка, защото тази бе обикновена колиба, пък бе и малка, а освен туй я знаеха всички от с. Мостово. Когато отидохме, в лагера заварихме чувал царевично брашно, малко фасул, месо, праз и гр. продукти.

На 12 януари след като закусихме ние всички, с изключение на Димитър Примов и Борис Янков Костадинов, които заминаха за чифлика на Ячо Калеев, за да вземат от него обещана мелица и тенекия мед, снабдени от Мехмед Салиев Кисъов и помака Расим с две лопати и курки почнахме землянката близо до “Караджов камък”. Обеда гонесоха, гдето работехме.

Димитър Примов каза, че ще се върне най-късно до 13 януари сутринта. На 13-ти ние пак излязохме на работа, но Примов още не беше дошъл. Към 3 ч. след обед, същия ден, дойде Георги Гошев (с отиване в лагера научихме, че първата група се отделила и минала в Добралъшкия балкан, тя била снабдявана с храна от Милан Гошев (бивш пом[ощник] кмет на Асеновград, той бил причината да се раздели групата) с Борис Янков Костадинов, който бе обезоръжен. Георги Гошев предаде писмо на Христо Бузов, в което пише, че той, Бузов, с Димитър Захов да отидат в [с.] Карамуш, там да видят кои са виновниците, кои крадат организацията. Но Христо Бузов реши ние всички с изключение на Петър Батинков и циганчето да тръгнем и срещата между двете групи да стане в мините. Тръгнахме с всичкото си оръжие.

Христо Бузов с шмайзер, Димитър Захов с пистолет, Стефан Иванов Вълков с пушка и една отбранителна бомба, Борис Янков без оръжие, аз с пистолет, Слави Павлов Кацаров с пушка и бухалка, Георги Гавазов с пушка, Атанас Пинтилов с пушка и бухалка, Йордан Колев Георгиев с пушка.

Към 7 часа вечерта бяхме на мината. Прие ни пазачът Герман. Георги Гошев с Георги Гавазов продължиха за [с.] Карамуш. През туй време Христо Бузов и Димитър Захов ни казаха, че ако се наложи, трябва да ги избием, но да освободим Примов, защото те били организаторите и без тях групата била обречена на глад.

Цяла нощ стояхме и чакахме на мината. Призори групата на Никола Илиев дойде с Примов, но отвързан. Стигна се до споразумение. Те признаха, че Милан Гошев не им изпрацаал редовно храна. Яли и се крили в три къщи в [с.] Добрълък.

При разсъмване двете групи поехме отново за лагера над с. Мостово. Това бе на 14 януари 1948 г.

В лагера над [с.] Мостово се реши Христо Бузов да бъде командир на групата, а Никола Илиев негов помощник. На 14 януари почивахме. Тези хора, които дойдоха с Никола Илиев, спаха вечерта в една изоставена къща близо до нашата.

Всяка вечер от с. Мостово ни се донасяше хляб, пекан у брата на Расим, а груга у самия Расим с техните мулета. Брашното бе у “Агронома”, а се мелеше у Алю. Както слушах, той бил обещал един чувал, но Христо Бузов не искаше да ги вземе, понеже още сме имали.

Следущата вечер Димитър Примов ме повика и заедно слязохме в с. Мостово у Мехмед Салиев Кисъов. Там заварихме Никола Дюлгеров и Боян Захов. След нас дойде пом.-кмета на с. Мостово. Той ни каза, че е с нас, че цял да ходи на гругия ден на конференцията в Асеновград и ако има нещо, ще съобщи на командира. Братът на Мехмед Салиев Кисъов, Рамадам Салиев, също бе вътре. Примов му предложи да работи. Той прие. Тогаз Примов му каза да слезе на гругия ден в Асеновград да отиде у тях, у Илия Първанов и пита последния дали го търси милицията (защото Боню Захов каза, че го дирела милиция). Поръча му също да намери Борис Йорданов и ако има оръжие, да го вземе.

След това аз, Димитър Примов, Никола Василев Дюлгеров и Боню Захов, който носеше един наган със себе си, тръгнахме за лагера.

(Следва)

Това видях с очите си

Където е стъпил комунистически крак, с него е идвало беззаконието, тероризмът и се е давало израз за изява на най-ниските страсти, граничеци с животинска жестокост.

Решихме да отидем до водопада. За направо минахме през ракитата. Само ние тримата – аз, Дане Кантонерчето и Гьоше Гъжвата.

Изненада ни ято гарвани. То беше накацало в един голям трап и огромните птици ръфаха нещо.

Спряхме край дълбокия трап. През пролуката между колоните на две върби проникваше обилна светлина и в единия край на рова видяхме глави на умрели.

– Да бягаме!... Страх ме е – изрече Гъжвата.

– Я стой тука! Пъзльо! От какво се боиш? – каза Дане и скочи в ямата.

– Подайте ми ей оная тояга – поиска той от Гъжвата една дебела клонка.

Премахна чаталите и започна да отстранява от трупите сухата пръст. Разкриха се три трупа – главите и малко от дрехите.

– Това е старият поп Михал... По брадата го познах... Ето, с расото е... – обади се отдолу Дане.

Аз не исках да слизам в трапа. А пък Кантонерчето продължаваше да открива лицата на хора трупове. Ужасно! Дане откри още един мъртвец. Кой знае колко души са заровени... Миналата седмица двамата с Дане видяхме едно куче да дърпа нещо. Толкова настървено ръфаше това псе, че нямаше как да не отидем. И какво мислите, че открихме – шареното сако на един от чиновниците от банката, евакуирана в училището. Кучето беше разкъсало ръката му и оглозгало част от лицето. С тоягите, с шепи и с крака успяхме да го заровим. Даже отгоре поставихме няколко камъка, че това куче да не може да го доизглозга.

И сега тук, в ракитата, нов гроб. Боже мой! Наредени един до друг.

– Стига бе, Дане! Не мога повече да гледам...

– Чакай, чакай... Я-аа... Гледай! Няма грешка. Златните зъби. Ама това е фелдшерът. Чичо

Добри, докторът. Няма грешка. Мустачките и златните зъби...

– Какво правите тука, бе?! Какво има? – извика зад гърба ми някой и ни смръзна кръвчицата.

Обърнах се и го познах. Беше Томата, по-голям от нас. Скочи в трапа и разгледа лицата на умрелите.

Започнахме да хвърляме пръст, буци с трева, клонки. Хвърляхме земя върху трупите и мълчахме. Нито думичка. Изравнихме ямата с тревата покрай нея.

– Дайте още малко, че земята ще се слегне!... И никому ни дума! Нищо не сте видели! Опасно е – предупреди ни Томата и разказа какво се шушука между хората за тази яма.

– Подкарвали жертвите към ракитата. Сами си изкопали дупката и ги гръмнали с шмайзерите. Последен останал фелдшерът бай Добри.

– Тоя какво да го правим? – попитал един от ония с шмайзерите.

– Да си върви в селото. Кой ще ни цери децата, кой ще ни лекува жените и бабите... Хайде, да се маха от очите ми! Бездруго не е вършил толкова лошотии, че да го...

И го пуснали. Тръгнал си човекът, но по едно време един от групата рекъл:

– Абе, тоя ни видя кои сме! Сега ще раздърнка из цялото село!

И го върнали обратно...

А този чичо Добри, фелдшерът, си беше чист доктор. Кого ли не е лекувал. И мене. Боледувах от малария. Седемнайсет инжекции ми би и ми мина. Не беше скъпчия. Който нямаше пари, носеше я кокошка, я жито или друго нещо. И от околните села идваха при него.

– Хайде, мърдайте! Мръкна. Какво омекнахте? – подкани ни Томата.

Станахме, намерихме инструментите и потеглихме.

Кирил ПИСАРСКИ

Наистина ли виновни няма

Ще ви кажа истини, които са по-страшни от лъжата. Вярно е, че в България нямаше събития като унгарските през 1956 г., чешките през 1968 г., немския Ден X и полската Солидарност. Но... да не се забравя, че тези народи не изживяха погроми и кланета, каквито имаше в България през 1944-1946 г. и след това, та до 1989 г. Десетки лагери, през които минаха около 180-200 хиляди български граждани при нечовешки условия, чрез които извергите на комунистическата власт всяваха ужас сред българското общество през 45-годишното им управление. Въпреки това българският народ не мълча, той реагира чрез стотиците организирани акции (конспирации), защото нямаше друг легален начин на борба срещу комунистическата власт. А тази политическа реакция не беше нито през 1956, нито през 1966 или през 1980 г. Борбата започна още от 1945 г., та... досега.

Ще спомена само част от антикомунистическите действия. 1. "Легионерски център" 1946 г., во главе с Илия Стоянов Минев, Влахинската. По същото време Пловдивската и Кюстендилската, Асеновградската конспирация (най-голямата в България) през 1948 г., където се издадоха 13 смъртни присъди (участник съм в нея). 2. "Легионерски център" 1948-1951 г., издадени 12 смъртни присъди, процесът "Н. Петков", Сливенската през 1950-1951 г., Габровската, Добричката, Новоселската, Видинската и десетките други конспирации, където загинаха стотици млади живота, а други хиляди и десетки хиляди бяха объркани, опропадени, десетки хиляди семейства разбити, разпилени.

Перото е безсилно да опише ужаса, който изживя българският народ през тия 45 години.

Страхът още продължава

и опустошените души ще го предават на поколенията. При комунизма се насаждаше от най-ранна възраст безсрамието, безнравствеността, двуличието, измамите и лъжата. Комунистите не искаха чисти хора, на тях им бяха нужни безгръбначни граждани и го постигнаха.

Но въпреки опустошението се срещат чисти души

На тях трябва да вярваме, там е останала жилавостта на българския корен, оптам ще гоиде и спасението на България.

България ще бъде спасена, нашата България ще я има, но... на народа трябва да стане ясно кой го опропасти. Не може една нация да загибне, а виновни да няма. Ще спомена само думите на Борис Димовски: "Който е пил уиски, уиски ще плаща, а който е пил лимонада, лимонада ще плаща."

Господа, кой досега е платил уиски или лимонада? Единици, от рода на Веселин Андреев, умряха с достойнство, след като разбраха цялата истина за комунизма. Но... преди да напусне живота, Андреев напусна партията, която го е лъгала през целия му живот. **Достойна смърт!** А

когато се постави въпросът комунистите да си признаят вината, Филип Бокон най-нахално и безочливо каза в парламента: "Ние вината ги пием с хубави мезета." Как да му вярваме, че вече не е комунист, а социалист, а сега евролевак. Няма бивш негр, а още по-малко бивш комунист.

Кой натрупа гържавния дълг. Определена група комунисти, които се знаят.

Кой ще плаща

този 11 милиарда заем? Българският гражданин. Защо изнесените долари и вложените пари в имоти: апартаменти, къщи, вили, коли и др., да не бъдат конфискувани и с тях – плащан част от дълга? Българският народ няма никаква вина за този дълг и затова да го плаща този, който го е сторил.

Петър Корнажев каза, че преди 10 години е дал протокол за източените капитал лично на Иван Костов и... какво от това? Марксистът Иван Костов от 16 политически партии и двужения направи партия СДС.

А ние, репресираните, какви сме? Ние сме антикомунистически съюз.

Ние сме нагпартиен орган

и не сме филиал на никоя партия.

Като антикомунистически съюз не искаме повече да виждаме зловни комунистически муцуни по етажите на властта. Затова призовахме и продължаваме да призоваваме всички антикомунисти и милеещи за България партии да си подгадат ръце, да забравят лични различия и недоразумения и да се обединят в името на просперитета на българския народ, за да не допуснем никога повече комунизъм в България.

Историята никому няма да прости, ако някои личности и партии не могат да преценят какво ни налага предизборният исторически момент. Надяваме се, че няма да има такива.

Стефан Ив. ВЪЛКОВ от Асеновград, оцелял от комунистическите затвори и лагери, преживял ужасите на комунизма в продължение на 21 години затворнически живот

В бр. 3 на сп. "Борба" от май тази година поместихме първата част на статията "Кой се страхува от гражданското общество в България" от д-р Дориян Александров, безспорен патриот, председател на "Българска Орда 1938"

В настоящия брой поместваме втората част (вж. "Борба", бр. 1, с. 20, 2003 г.)

Атаките срещу сгружение "Българска Орда 1938" и Съвета на патриотичните организации в България (СПОБ)

Изхождайки от реалностите през 2002 г., редица национално отговорни и патриотични организации започнаха да се самоорганизират и прегрупираат за отпор срещу партизанщината в българския политически живот и враждебните на България сили. Хората започнаха да разбират, че срещу една организирана и зла сила може да се противопостави само друга организирана сила. В момента, в който "Българска Орда – 1938" и няколко патриотични организации станаха "острието на копието" и излязоха в защита на свободното слово и преса в България, стана ясно, че "войната е обявена"! За саморазправа с инакомислещите дисиденти "спешно" беше измислен и специален "антидискриминационен закон", който вече мина на първо четене в Народното събрание. Започна да намирихва на диктатура. След появата и на СПОБ противниците на демокрацията и свободата излязоха от "овчите си кожи". По наш адрес се изляха потоци от комунистическа жлъч и злобна глобалистко-седесарска помия.

Когато заявихме, че ще настояваме да се потърси отговорност от виновните за кризата и престъпленията, започнаха и най-големите нападки. "Сигналят" беше подаден първо от г-н Емил Кало, за когото се твърди, че е бивш полковник от ДС, комунист и сталинист, а сега председател на ционистката еврейска организация "Шалом". После в играта се включиха ибрикчиите от жълтата преса, някакви треторазредни журналисти и естествено подстрекавани и "насъсквани" представители на фалшивото гражданско общество. По незначителни канали бяха активирани дори бивши членове на "Българска Орда", които бяха отстранени именно за антибългарска дейност и тъмно агентурно минало. Сега тези хора се представят за "дисиденти" и "антикомунисти седесари". Цялата тази пасмина от платени клакьори започна да хвърля кал по нас и да лепи етикети – определения, нямащи нищо общо с нашата идеология, която е изцяло на национални български позиции. Без ни най-малко основание и чисто клеветнически бяхме наречени "крайно десни", "ултра десни", "фашисти", "нацисти", "комунисти", "расисти", "екстремисти антисемити" и дори "скинари" и "тангрести", което показва явно извращения начин на мислене на тези хора и мракобесните сили, стоящи зад тях. Тук явно се разчита на една Гьобелсова пропагандна тактика – че "една лъжа, повторена 1000 пъти, става истина".

Целта на тази примитивна кампания беше да се попречи на започналия процес на консолидиране на националните сили в България, да се дискредитират организации и личности; само и само по този начин да се отклонят вниманието от истинските проблеми. В настоящия момент е ясно, че единствено патриотичните кръгове извън съществуващите партии могат да концентрират националната енергия, да предложат алтернатива и да заменят провалената, корумпирана, безотговорна и продажна политическа класа с хора почтени, достойни и родолюбиви. Те единствено ще могат да решат и задачите на деня!

Организациите, влизащи в СПОБ, желаят в България да има ред, законност и толерантност. Наши експерти работят вече и по конкретни въпроси:

1. Разработване на защитен механизъм, гарантиращ строго прилагане на законите.
2. Парламентът да се редуцира до 120 депутати и да се премахне техният имунитет, както и имунитетът на магистратите.
3. Приемане на нов закон за референдумите на национално и регионално ниво.
4. Възстановяване на двата закона от законодателството на Царство България: Закона за съдене на министрите и Закона за нетрудовите доходи.
5. Икономическа програма, ограничаваща безработицата, и др.

Нито една от сегашните политически сили не е в състояние и не може да извърши положителна промяна в страната, защото им липсва доверието и поддръжката на хората и защото не защитават националните ни интереси, а също и не искат промяна на статуквото. В България има истински национален елит от знаещи и можещи хора, които не са корумпирани и не са проводници на външни интереси. Те могат да оглавят държавата, ако бъдат издигнати и подкрепени от едно мощно народно движение.

Ние не искаме революция, а мирен преход, който да постави справедливо нещата на място! В момента българското общество се намира пред прага на важни решения. Доста бяхме лъгани и мамени – време е да се обединим и да поемем нещата в собствените си ръце. Да не допускаме други да решават вместо нас съдбата ни. Не желаем да бъдем повече опитно поле за всевъзможни геноцидни експерименти. Нека бъдем просто българи и да направим най-доброто за България!...

Македония

Димитрина
Нанева

Тази година се навършват 100 години от обявяването на Илинденско-Преображенското въстание. Събитието е и повод за размисъл. Каква е равносметката от вековната борба на народа и държавата ни за освобождението на Македония и впоследствие обединението ѝ с майката Родина – заветната национална цел поне на 6 поколения българи след 1878 г.? Без съмнение за първите 42 години от този период тя е знакова за високия дух на българите от двете страни на р. Вардар. Следващите 45 години, затиснати от ботуша на сталинската идеология за македонизма и неговите поддръжници – БКП и Македонската комунистическа партия, преминават под знака на отрицанието. България дори за малко не загубва и националния си суверенитет! Последните 13 години обаче, времето на българския демократичен преход, равносметката сякаш се оказва негова сянка. Сянка, която няма измерения... Тя е толкова безплатна, че някой би я назвал сянката на националното прегателство!

И днес, 2003 г., България за разлика от съседите си не разполага с официално утвърдена национална доктрина; ето защо не е формулиран и българският национален интерес. Особено в последните 6 години на прехода ни това е причината съдържанието му да се подменя и тъккува конюнктурно от различни среди и политически сили. Разбира се, новият век изисква България да има ясна геополитическа ориентация. В този смисъл двете организации – НАТО и ЕС са действителните жалони на върнатата посока. Те бележат, образно казано, изхода на родината ни от комунистическото безвремие. На пръв поглед като че ли в тази “координатна система” нищо не пречи държавата ни да защитава самата себе си, т.е. най-общо казано, националния си интерес. Той обаче “потъна” и се разми в мътните води на преустройството на обществото ни на демократични начала... А държавата ни се оказа в клещите на “цивилизационния си избор”!

Няма да разсъждавам за “сбъркания преход”, за “тайните споразумения” от времето на Буш-старши и Горбачов, за заговора на масоните и КГБ, съответното българската ДС, по повод смяната на икономическия ни модел. Само ще подчертая, че т.нар. преход съответстваше единствено и само на интересите на комунистическата номенклатура в страната. И още нещо – Европейският съюз (ЕС), организацията, която българските правителства от 10 години насам размахват като знаме на бъдещото ни благополучие, припозна статуквото тъкмо на този инте-

Тъжната равносметка 100 години от Илинденско- Преображенското въстание

рес през 1996 г.! Кое е типично за социалдемократическия консенсус – основата, на която се изгражда европейската икономическа и политическа интеграция. За пореден път великите сили след Берлинския конгрес (1878 г.) днес в лицето на администрацията на ЕС се разпореждат с българската национална кауза. А социалната идея, която защитава високия жизнен стандарт на обществата в ЕС, е в основата си социалдемократическа, т.е. лява, свързана с марксистката идеология. Ето защо и БСП прие спокойно “хегемонията” на ЕС в управлението ни, тъй като във висока степен идеологическите им принципи са еднозначни. Между другото това е и причината у нас да не се допуска от различни места активната дейност на политически автентична ясна партия! СДС – **европейският** десен проект за България, като християндемократическа партия, срамежливо отстояваше по време на управлението си, както и днес, единствено и само позицията “вдясно от центъра”.

На този фон отношението на държавата България към Македония за периода 1989-2003 г. преповтаря траекторията на прехода ни. Основна причина за това е “владичеството” на споменатата лява идея, този път подкрепена безсрочно от ЕС. В резултат – БСП под сурдинка 13 години не осъжда официално “македонизма” в Р Македония след 1944 г. до наши дни. Политическият ни елит, плод на “дисидентските усилия” на ДС и БКП, като цяло е заел партерна поза, особено когато става дума за проблемите на сънародниците ни в Повардарие (да не говорим за тези на българите в Егейска Македония). Подписването на Рамковата конвенция за защита правата на малцинствата от президента П. Стоянов през 1997 г. и ратифицирането ѝ от българския парламент през 1999 г. премахват всяка прерада пред “македонизма”. Той повторно, този път с “европейска” помощ, се настъпява в България. А Р Македония изобщо не е напуснал! И ако “сталинската брадва” отсичаше безмилостно главите на гръзналите македонци, които заявяваха, че са българи, днес “златната карфица” на ЕС избоде елегантно очите на питомците им... И то като че ли с тяхно съгласие...

В резултат България само за 13 години “демократичен” преход слезе на едно от най-ниските стъпала на националната си идентичност. Практически държавата ни се отказа от държавността си! А българите – от кръвните си братя, т.е. от самите себе си! Ето и фактите:

– Припознаване на икономическите и поли-

тическите позиции на македонската комунистическа номенклатура от българските правителства след 1991 г.; управляващият политически елит у нас днес приема, съгласява се и не оспорва по никакъв начин холокоста на 15 хиляди убити, 150 хиляди преминали през комунистическите лагери и 200 хиляди изселени наши сънародници след 1945 г. в Повардарие; а това е основният властови ресурс на сегашния македонски политически елит и източникът на ключовия етнически конфликт днес в републиката.

– Признаване от т.нар. македонско малцинство в България и съответно на т.нар. българско малцинство в Р Македония. При посещението на българската правителствена делегация през април т.г. в републиката, подписването на спогодбата за откриване на културно-информационни центрове в двете страни е официалното утвърждаване на тази вече историческа “измама”! За да бъде изцяло “европейско” отношението на България по въпроса, в скоро време сигурно следва и издаването на българо-македонски речник!

– Пълна дискредитация на каузата и организацията ВМРО, което се извършва по различен начин както в България – с ВМРО-БНД, така и в Р Македония – с ВМРО-ДПМНЕ.

– Мълчалива подкрепа от страна на българската държава за по-нататъшното съществуване на т.нар. македонски език и македонски народ – “свещените крави” на македонизма, тъй като на тези “феномени” официално не се оспорват. В противен случай би било редно както президентът П. Стоянов си позволи да възстанови с указ българско-

то гражданство на 48 хил. евреи, това да се направи и за сънародниците ни в Повардарие. Те 13 години са подложени на унищителния едногодишен срок за придобиване на българско гражданство по официалния ред заедно с араби, китайци, руснаци и т.н.

В тази обстановка логичен е въпросът – има ли поне някакви “активи” от “европейските” междусъседски отношения на България и Македония? За да не остане питането риторично, трябва да се припомни, че повече от 6 години съществува “добронамерено” отношение и от двете страни за изграждане на железопътната отсечка София-Скопие, част от коридор № 8. Стойността на проекта се оценява на около 200 млн. долара, но сумата и до днес не е осигурена. Откриване на три нови ГКП и построяване на 400-киловатов трансграничен електропровод са другите две инициативи, които чакат реда си. В перспектива следва и отбелязването на 100-годишнината от съществуването на македонска държавност в Р Македония, т.е. честване на Илинденското въстание от правителството на наследниците на МКП. Тогава как да не се съгласи човек с думите на Станишев, председател на ВС на БСП, че отношенията между България и Македония “не трябва да се основават на спомени, на историята, а на реалните контакти, т.е. на икономическите връзки”! А нима нещо друго остава? След като и българските кандидати-студенти за приеман изпит в българския държавен университет “Св. Климент Охридски” няма да изучават българска история от 1918 до 1945 г...

Роголюбие

Тодор Тодоров

Продължение от бр. 3

През втората половина на март 1943 г., когато 43 депутати начело със заместник-председателя на парламента Димитър Пешев подадоха интерпелация, с която протестираха срещу намерението на управляващите да депортират българските граждани от еврейски произход, направих връзка с “разходката ни” неотдавна до Пловдив.

По-късно, след смъртта на монарха, Генчев ми разказа, че в Пловдив се срещнал с митрополит Кирил, бъдещия български патриарх, след като в София се срещнал с митрополит (по-късно екзарх) Стефан, видинския митрополит Неофит и... Димитър Пешев! Димитър Пешев се съгласил да изиграе “етюда” с интерпелацията, след като е бил пред-

Истина и морал

варително предупреден за всички възможни последици, включително и бламирането му в Парламента. Изтеглянето по-късно на половината депутатски подписи от внесената интерпелация също е било предварително планирано, за да се предотврати стъписването от явно демонстрираното присъствие в парламента на голям брой проеврейски настроени депутати... Интерпелацията фактически “торпилира” намеренията на част от управляващите прогермански настроени, “по-католици от папата” да реализират намеренията си, като депортират евреите. Това прави излишно използването на резервния вариант с шофьорската стачка, предвидена за краен случай. Всичко е било синхронизирано и изчислено

до милиметър, което довежда акцията до желания резултат – спасяване на българските евреи от депортирането им с летален край. **Всички участници в акцията бяха високообразовани българи – истински патриоти, с пропито в съзнанието си чувство за неотменим дълг към Цар и Отечество, които имаха неограничено доверие в монарха и бяха готови на саможертва.**

Тече четвъртата година от началото на Втората световна война, но България остава като оазис в центъра на врящия балкански котел, благодарение на уелото държавно управление, осъществявано от отлично функциониращи структури. Тези структури са изграждани в продължение на повече от двадесет години по инициатива на монарха, с помощта на редица беззаветно предани до смърт служители като Димитър Генчев. В резултат на прецизна селекция се издигат млади и способни хора в управлението на страната, съчетано с участието на доказали своите положителни качества, честност и патриотизъм, по-възрастни държавници и политици. От небето над България не падат бомби (като изключим хвърлените над Кюстендил и София от югославските ни “братовчеди”), въпреки че сме обявили “символична” война на Великобритания и САЩ. **Умелият монарх води уверено държавния кораб на България, а на хоризонта се очертават неясните контури на мира. Спасяването на българските евреи е неocenим капитал за бъдещето, както за народа ни, така и за неговия цар, чийто принос никой не поставя под съмнение!**

Настъпва август 1943 г., месец, наситен с нещастие и трагизъм за българската нация! На 28 август в 4,22 ч. цар Борис III почина!

Наскоро след погребението на царя ме потърси Генчев в Панчарево, където прекарвах вечерите на последните дни от циганското лято. Останах изненадан от настъпилата промяна у този необикновен човек – сякаш беше загубил всичко на този свят. Липсвал му “върховният арбитър със своите качества на отличен шахматист, който предвиждал в играта на политическата сцена седем хода напред и за най-заплетения въпрос имал поне три отговора...” Първоначално имал намерение да се оттегли от службата си в двореца по понятни причини, но личната молба от страна на царица Йоанна го принудила да преосмисли своето решение. Понастоящем функциите му в двореца се свеждали основно да задачата да бди за сигурността на мало-

летния цар Симеон II, да не го сповети онова, което се случило с баща му... Бях шокиран от чувството, защото знаех текста на официалния бюлетин за причината на царската смърт, плюс клюкарските версии и съобщението на радио “Лондон” за двата куршума в корема. “В началото и средата на август – продължи Генчев – от службата на Никола Гешеv засекали две срещи на човек, стоящ плътно и ежедневно до монарха, с личността Х. А. Р. от обкръжението на Кимон Георгиев. Ние бяхме информирани в края на 1939 г. за сключеното споразумение между кимонистите и комунистите за “тясно сътрудничество и взаимодействие”... **От двете заговорнически формации по-опасни бяха кимонистите – в мнозинството си бивши висши офицери и адвокати, полагаги клетва пред Бог, Цар и Отечество, след което ги предават.** Бившите офицери поддържаха връзки с действащи техни колеги, неподозиращи същността на заговорниците. Царят реагира незабавно и дискретно, като изпрати през октомври 1939 г. стария социалист д-р Никола Сакаров в Москва, който отнесе царско послание до Георги Димитров и Васил Коларов, призоваващо ги да не предприемат действия, които биха застрашили интересите на България. Дватама комунистически храненици на Джугашвили откликнали положително на царския апел, но по-късно нарушиха обещанието си и през 1940 г. изпратиха алкохолизиращия Антон Иванов със съветски кораб в България. По това време Гешеv контролираше положението, а и по-късно – когато приключи краткотрайният флирт между Хитлер и Сталин, большевишката зараза не намираше благодатна почва у нас.

В края на септември 1944 г., една седмица преди да го арестуват, Генчев ми се обади по телефона, за да пита дали може да разчита на евентуална подкрепа от страна на организацията ни. Сподели, че имал усещането, че непрекъснато го следят, което било излишно – той нямал намерение да се укрива. Подметна, че сега трябва внимателно да се наблюдава кой от новите властици ще получи 30-те сребърника, намеквайки за своите подозрения относно мистериозната смърт на цар Борис III. Генчев, заедно с колезите си от двореца, беше арестуван, а по-късно аз получих от т.нар. народен съд призовка за свидетел. Предупредиha ме заплашително да не съм посмял да се явя на процеса му – бил “фашист, царски лакей, гестаповски агент” и т.н.

На връщане в София Иван Иванов ми

разказа още няколко случки:

“След като комунистите заграбиха цялата власт, а то стана в периода 1947-1948 г., след ликвидирането на парламентарната опозиция, започнаха да “прекрояват” историята във всички направления. Най-напред провъзгласиха деветосептемврийския преврат за социалистическа революция. По-късно се оказва, че срещу всеки световноизвестен изобретател съществува приоритетен еквивалент от руско-съветски произход. Така например Лиуентал и братята Райт не са първооткривателите на самолета, а руснакът Можайски, не италианецът Маркони, е открил радиото, защото то е било открито от А. С. Попов, не в ръцете на Едисон е светнала първата електрическа крушка, който пък бил изпреварен от Лодигин и Яблочков и т.н.

Някъде в средата на 60-те години срещнах в Панчарево Никола Американец, придружен от възрастен човек. Когато влязохме в градината ми с непознатия и седнахме на столове под едно ябълково дърво, аз си сложих очилата, за да огледам по-добре неочаквания гост. Дрехите му, грижливо поддържани, бяха с кройка, модерна за времето отпреди четвърт век. С гримаса на лицето, наподобяваща усмивка, човекът ме заговори: “Иванчо, по всички изглежда, че доста съм се поизменил, че да не ме познаеш – Стойчо Мошанов съм.” Останах като гръмнат, неспособен дума да изрека. Със Стойчо Мошанов се познавах от средата на 30-те години, когато беше в Дирекцията на труда, а по-късно и като министър на стопанството. През март 1939 г. ми оказва неоценима помощ в качеството си на председател на парламента, когато подготвихме закона за “Шофьорска взаимноосигурителна и спомогателна каса”, гласуван и приет на 21 март същата година. Заровихме се в откопешни спомени, за да достигнем и до настоящото ни битуване. Изобицо не спомена за годините, прекарани между дебелите стени на Държавна сигурност, в най-мрачните времена на сталинисткия терор в България...

Мошанов беше десетина години по-възрастен от мен, но си личеше, че физическото му състояние е отлично, паметта е съхранена, както и великолепият му, характерен за франкофоните, стил на изразяване. Гласно го сравних с известния някога, но позабравен днес автор на “Строители на съвременна България” – Симеон Радев. Събеседникът ми се изсмя, стори ми се иронично, и отбеляза, че съм сгрешил, сравнявайки го с недостижим ав-

тор, но той бил склонен да ме извини, ако подбудите не са куртоазни. Това съпоставяне може би го подтикна да сподели, че напоследък бил обект на внимание от страна на “изследователи”, които му предлагали да напише мемоарите си. Аргументите за необходимостта от такъв род мемоари не били лишени от основание, защото публикуваните материали и данни за периода от началото н 30-те години до 9 септември 1944 г. са необективни и едностранчиви. Почти всички държавници и политици, които са се намирали в центъра на събитията, били ликвидирани, а на малцината останали живи не им било позволено да публикуват. От неотдавна започнал да го посещава особено настойчив млад историк с манталитет на следовател от ДС. Той му задавал въпроси уж свързани с научни интереси, чиито отговори Мошанов предпочитал да отнесе в небитието. Същият този млад “историк” се изпуснал веднъж пред Мошанов и споделил, че през 1954 г. е присъствал като “зрител” на съдебния процес срещу “деветоюнците” – Кефсизов, Порков, Ковачев, Петрович и др. “Ами че нали всеки, минал през “преизподнята”, знае – възкликна Мошанов, – че зрителите на подобни процеси се прецеждаха до девето коляно, да не би да имат някакво петно в биографията си?! Много от млади се продават някои псевдоучени, за които понятието морал е нещо като бръснарски кашш. Страхувам се, че това, което ще напиша, може да бъде изопачено и деформирано по начин, който да ме представи пред бъдещите поколения като болшевишки агент, враг на династията и противник на монарха. А истината е, че ние – прозапданите политици – бяхме изтеглени по идея на царя от управлението на България, за да не бъдем изхабени. Но когато в края на 1943 г. назряха условията за завръщането ни, него го нямаше, за да го наложи.

По време на Втората световна война до кончината си царят е поддържал връзка със своя английски братовчед – краля на Великобритания. Връзката се е осъществявала чрез българския пълномощен министър в Швейцария г-р Георги Кьосеиванов – бивш министър-председател. Горният факт ми стана известен при посещението ми в Каиро през 1944 г. ...

Така приключиха интересните истории, разказани от Иван Иванов – Накето, по пътя от София до Пловдив и обратно преди около 35 години.

Превъплъщенията на синята партия

Спомнете си за ония паметни дни от 25 май до 16 юни на 1996 г.! Тогава иванкостовци изявиха себе си като промонархисти, с това успяха да заздравят партийните си позиции. От този момент нататък ръководството на СДС вече можеше да се радва на всенародното доверие и подкрепа. По време на триседмичната обиколка из страната на царската двойка българският монарх, без да вземе отношение към политиката, оказа благоприятното си за СДС въздействие върху станалите след това събития. На проведените предварителни избори на обединената българска опозиция за утвърждаване на общ кандидат-президент Желю Желев претърпя поражение, и то заслужено, заради направените от него изявления на Боянските ливади и последвалите му злословия против царя. Господин Желев бе възмезден от народа и поставен там, където му бе мястото.

Спечели Петър Стоянов, представил се много преди това за привърженик на Негово Величество. Спомнете си казаното от него преди отпътуването на царската двойка от аерогара София:

– Ваше Величество, Вие пристигнахте в България след дългото си изгнание на 25 май – на моя рожден ден, а днес, 16 юни, аз Ви изпращам на Вашия рожден ден, а това е нещо показателно! До скоро виждане, Ваше Величество!

Не поемаше ли бъдещият президент на България някакви ангажименти и към бъдещето на българската монархия? Отново повтарям, от СДС употребиха българския цар, за да спечелят след това парламентарните и президентските избори. Последва четиригодишният им мандат на управление със син столичен кмет, синьо парламентарно мнозинство, синьо правителство, син президент, сини кметове в градовете Пловдив, Стара Загора, Русе, Варна, Фердинанд и др. Всичко вървеше в правилна посока, в интерес на България, на народа. Затова нямаме основание да се съмняваме в добрите им намерения към българския цар. За нас ще е достатъчно само да гледаме отново документалния филм от 25 май 1996 г., отразяващ пристигането и посрещането на царица Маргарита и цар Симеон II сред радостните възгласи и викове на един екзалтиран народ:

“Симеон! Симеон! Обичаме те!”

В последния кадър на филма виждаме в един от салоните на столичната община Техни Величества царица Маргарита Българска и цар Симеон II, наобиколени от сините лидери, с тяхната несдържаност, с неприкритите усмивки и с бликащите им от радост сърца. Особено впечатлени правят слы-

чевите усмивки на преливащите тогава от щастие, а днес беснеещите против царя злобарки – Надежда Михайлова и Екатерина Михайлова, както и – Муравей Радев. Направеното тогава от лидерите на синята партия бе цял подвиг. Членовете на НКС на СДС бяха безкористни към царя, искрени към него и всичко това го сториха по своя воля, без натиск и с много любов. Шест години по-късно същите тези политици посрещнаха Негово Величество на нож. Бяха им напомнили за стари прегрешения ли, или за досиетата им, а не са изключени и заплахи – не знам! Явно е, че от 2 години насам членовете на НИС на СДС се водят по чужда, а не по своя воля. Затова питам сините болшевики, питам тези, които по време на мандатното си управление доогрибиха веднъж ограбената от БКП държава – СДС съюз на демократичните сили ли е, или са СДС – сърудници на Държавна сигурност? Как да си обясним крайно дясната синя партия, хванала се ръка за ръка с крайната левица, с БСП, обединили се с комунистите против цар и народ? Трябва ли да помним на г-жа Надежда Михайлова и сие, че по време на 45-годишното им опустошително управление комунистите съсипаха България и като държава, и като народ? С кого правят съюз и против кого? Докога ще искат вотове на недоверие, докога ще се носят в ефира неистовите им викове за оставка и докога ще слушаме истеричните им крясъци за предсрочни парламентарни избори? Нали знаят, че те никога няма да спечелят, за да дойдат на власт. Никога! Тяхната партия вече е

със затихващи функции

обречена от народа. Нима предпочитат БКП пред своя народ? Не следва ли след станалото напослед-

дък символично обединение БКП – майката партия, да вземе отново под крилото си двете си послушни рожби – СДС и БСП, а защо не и оранжевите болшевики, оглавявани от парашутистката Анастасия Мозер?! Трябва ли да напомним и за двете – ВМРО и Демократическата партия, коалирали се в ОДС, известни със старите си монархически традиции, за съжаление от хигиенни съображения не бива да назовавам имената на двамата им председатели – републиканци!? На измамниците на народа нека Бог да им бъде съдник!

Организираното посрещане на Симеон II през 1996 г. трябваше да стане не от СДС, а от монархическите партийки. Това бе и тяхното морално право, но за съжаление те не можаха да сторят това, защото с малки изключения ръководствата им бяха програмирани от органите на бившата Държавна сигурност.

Като стар легионер, аз не мога да не изплача болката си от станалото. Трябва да напомня, че в

началото на тридесетте години на изминалото столетие в България бе учреден Съюзът на българските национални легиони, като водещата политическа сила в борбата против комунизма и против идеологическата диверсия у нас на болшевишката партия на Сталин. Срамно е днес да гледаш Муравей Радев как клепа най-безсрамно след сините лидери, признавайки тяхната първенстваща роля в борбата с комунизма. Та нали доскоро той бе председател на БДФ, т.е. водач на легионерите в България. Забравил ли е Муравей

триединството – Бог, Цар и Отечество

в името на което ние, легионерите от старото поколение, сме се клеели. Понякога политиките с поведението си разкриват себе си и вече не става нужда да се четат досиетата им.

Боже, пази България от програмирани антикомунисти!

Илия Цанков Дочев, гр. Кула

Редакционни

Поради направени запитвания в редакцията от родители, интересувачи се от книгата “Алтернативи за децата в риск” от доц. г.п.н. Виолета Борисова, даваме следния адрес за

координация:

София 1000, СУ “Св. Климент Охридски” – ФНПП, доц. г.п.н. Виолета Борисова, e-mail: violet_boris@abv.bg

Институтът по история на българската емиграция в Северна Америка “Илия Тодоров Гачев” издаде като първа книга “Непримиримият Илия Минев” от г-р Иван Гаджев.

В следващия брой на списанието ще се отпечатат подробности от книгата и ролята на Института, за да се направи поредица от книги за репресирани личности.

Пишат ни

Уважаема редакция,

През 2004 г. желая да получавам списание “Борба”, като си заплащам разноските по експедицията му.

Димитър Бачев, Германия

В същия дух са писмата на Павел Узунов от София, Любомир Ралчев от София, Павел Неделчев от Ямбол, Надежда Серафимова от Казанлък, Цветан Милков от Русе и още 240 читатели на сп. “Борба”, които молим да ни извинят, че не можем да поместим имената им.

Господин Спасов,

Благодаря за сп. “Борба”, което получавам редовно. Разпространих 120 броя от “Бюлетина”,

което допринесе извънредно много за имиджа на Н. В. царя. Очакваме с интерес следващите бюлетени.

Тома Томов

Господин Спасов,

Няколко пъти правих опит да се свържа с Вас по телефона, но безуспешно. Изпратеният "Бюлетин" разпространен в града. Бројките не стигнаха за желаещите да го имат. Моля спешно изпратете още.

НДСВ в Казанлък не получават никакви материали от областното ръководство в Стара Загора. Те молят чрез мен да им изпратите материали – "Борба", "Бюлетина" и др. материали, свързани с дейността на правителството.

Оставам в очакване, като пожелавам на Вас и целия редакционен екип много сили, за да продължите във високоблагородното дело, на което сте се посветили в името на България. Бог да Ви закриля!

Н. Серафимова, Казанлък

Движение "Шести април" от Пловдив със своя председател г-н Жеко Жеков и група от Движението почетоха на 18 май 2003 г. в Харманли годишнината от зверското убийство през 1934 г. на двама млади легионери, като поднесоха цветя пред паметника им в парка.

На 16 юни, рождения ден на Негово Величество Симеон II, Движението направи молебен за здраве в църквата "Св. Георги" в Пловдив.

* * *

На 20 юни голяма група от Движение "Шести април" присъства на лекция за корупцията и престъпността, изнесена от депутата на Движение "Оборище" г-н Тошо Пейков. Същата среща бе организирана от Гражданско движение "Приятел на Пловдив".

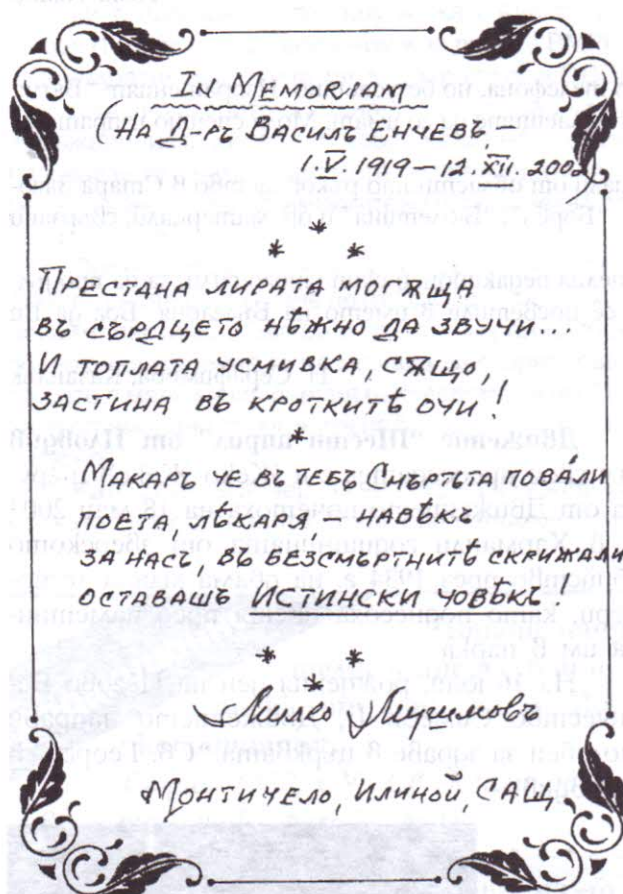
До редакцията на сп. "Борба"

По покана на Националния комитет за възраждане на отбранителната промишленост в България военните аташета на държавите – членки на НАТО, Китай, Русия, Украйна, Румъния, Сърбия и КНДР посетиха Казанлък и разгледаха фирма "Арсенал".

След посещение гостите се отправиха за село Копринка, където взеха участие в полагането на основите на войнишки паметник на загинали за обединението, независимостта и свободата на България.

Йордан Маринов, секретар на Националния комитет

In memoriam

Възпоменание

57 години от убийството на **Дамян Христофоров** и **Ганка Гоневска** от българската комунистическа власт

Варварството на комунизма не познаваше граници. Той не търпеше хора, които не споделяха неговата идеология. Унищожаваше интелигенцията, национално мислещите, челния отряд на антикомунизма – легионерите, офицерите, свещениците.

Дамян Христофоров и Ганка Гоневска от с. Крамолин, едва деветнадесетгодишни, попаднаха под ударите на БКП, защото бяха убедени, че с комунизма вървят репресиите, убийствата и тероризмът.

Комунистическата партия заповяда и Дамян и Ганка бяха убити без съд и присъда.

Почивайте в мир, скъпи приятели!

От съмишлениците

Панихуда

На 21 август 2002 г. почина в Хюстън, Тексас, нашият приятел, политически емигрант, г-н **Васил Стефанов Якимов**, роден на 18 май 1918 г. в Плевен. Господин Якимов е завършил Академията за изкуства в София – специалност история на изкуствата и фина графика.

Той беше убеден антикомунист, редовен поддръжник на сп. "Борба". За годишнината от смъртта му г-жа Роза Якимова уреди панихуда в българската църква.

Вечна да бъде паметта му!

БОРБА

Издаването на списание "Борба" се финансира единствено от помощи на читателите си. За да се избягнат високите такси при издаждане или осребряване на чекове в валута, различни от тези в съответната страна, помощите да се изпращат:

въ левове – до **Гошо Спасовъ**, ул. "Алабакъ" 21, Б'лво, България

въ австралийски долари – **Mr P. Sarajdaroff**, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари – "Borba", P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA

(От Европа помощите в валута могат да се изпращат и на адреса ни в България.)

(Продължение отъ 2-а корица)

При близкитѣ имъ на следващия следъ задържането день отиватъ “народнитѣ милиционери” Дончо Ковачевъ и Банко Банковъ и искатъ по 50 000 лева откупъ на глава, за да бждатъ освободени. Откупътъ е взетъ, но отъ тѣзи самоводенци не е останала следа. Такава се открива следъ 50 години при разкопката на масовъ гробъ, въ който сж намѣрили смъртъта си около 250-260 човѣка. Гробътъ е откритъ въ местността Мешето край село Козаревецъ. Тамъ лежатъ коститѣ и на четиримата самоводенци.

Поразяващъ е разказътъ на Йорданъ Дурговъ отъ Бѣлово (Пазарджишко):

“На 9 септември 1944 г. сутринътъ въ спрѣлия на гара Сераново влакъ нахълтаха каскетлии съ викове: “Ето го! Това е той! Дръжете го, майка му фашистка!” Влѣзохъ въ купето, хванаха човѣка, който не оказа никаква съпротива, извиха ржцетѣ му назадъ и го избутаха презъ прозореца съ главата напредъ, кждето го поеа други освирепѣли. Проснаха го на перона и стана най-страшното. Съ животинска жестокость започнаха едно свирепо скачане и търкане върху беззащитния човѣкъ, докато го превърнаха въ окървавенъ безжизненъ трупъ.”

Д-ръ Труфи Ганевъ отъ Фердинандъ – сжщо садистично умъртвенъ.

Отецъ Димитъръ Рублевъ отъ с. Желѣзница

Отецъ Иванъ Дрѣновски отъ с. Бреница

Отецъ Йорданъ Камберовъ отъ с. Осоица

и стотици още жертви на каскетчийската революционна ярость.

Такава е сждбата и на виденчанитѣ:

Архимандритъ Паладий

Илия Велковъ – главенъ градски лѣкаръ

Веселинъ Шутиловъ – сждебенъ кандидатъ

(Даннитѣ са отъ “Убийствено червено” съ авторъ Хр. Траянски)

Днесъ пакъ е септември, но месецъ за размисълъ и решения!

Ще позволимъ ли отново да се развилнѣятъ слугитѣ на Кремълъ и да се върнатъ чернитѣ дни на комунистическия тероръ!

Ще позволимъ ли патриотизмътъ, любовта и преклонението предъ България да се замѣнятъ насилствено съ любовъ къмъ една чужда държава, радетель за свѣтовна кървава баня.

Ще позволимъ ли атеизмътъ да унищожи почтеността, морала и християнскитѣ добродетели, съхранени отъ вѣкове у българина.

Днесъ пакъ е септември, но месецъ за размишления и решения и **ние съ твърдостъ трѣбва да ги вземемъ съ нашето решително “НЕ” на неокомунизма. “НЕ” на напънитѣ му отново да завладѣе властта.**

Ако не си помогнемъ сами, нито НАТО, нито ЕС ще ни помогнатъ.

Никога не ще простимъ!

БЪРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

СЪНЪ

Въ Тебъ родихъ се и отраснахъ,
 въ Тебъ, влѣнѣвана страна!
 Лъчезарна и прекрасна –
 Ти си въ моя сънь сега!...

Пакъ сме двама съ Тебъ, Родино,
 въ тая тиха нощъ навънъ;
 надъ звѣздитѣ сребросини
 Ти ме водишь въ моя сънь:

* * * * *

Ето, Дунавъ какъ поглѣща
 жадно въ мрака звѣзденъ прахъ...

Снѣжночела и могъща
 Рила вди на постъ безъ страхъ!

Виждамъ Пирина окъпанъ
 въ топло, слънчево небе –
 милвамъ дивнитѣ и скъпи
 Черноморски врѣгове...

* * * * *

И умирамъ въ свѣтла жажда
 по далечната земя...
 Азъ умирамъ – Тя се ражда
 срѣдъ лъчи и срѣдъ цвѣтя!...

Млако МУШМОВЪ,
Монтичело, Илиноисъ, САЩ

ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ